MINOVICI

CONGRESUL DE ANTROPOLOGIE

CRIMINALA

1896

RAPORT

ASUPRA

CONGRESULUI DE ANTROPOLOGIE CRIMINALA

ȚINUT LA GENEVA ÎN 1896

ADRESAT

DOMNULUI MINISTRU DE JUSTIȚIE

LE

DR. M. MINOVICI

DELEGAT AL GUVERNULUI SI PRESEDINTE DE ONOARE AL CONGRESULUI

BUCURESCI

IMPRIMERIA STATULUI

1896

Domnule ministru,

Delegat, şi în acest an, de către d-vóstră, de a represinta guvernul României la al patrulea Congres de Antropologie criminală ce s'a ţinut la Geneva, sunt dator să vĕ exprim profunda mea recunoscinţă pentru ocasiunea ce ast-fel aţĭ bine-voit a 'mĭ procura, de a mĕ putea ţine în curent cu progresele uimitóre pe carĭ, în fie-care ḑi, le face acéstă nouă sciinţă şi carĭ sunt într'o legătură atât de strînsă cu greaua misiune ce 'mĭ este încredinţată.

Ceea ce de la început am putut constata şi în acest al patrulea Congres este, d-le ministru, interesul cu care nu numaĭ lumea politică, dar şi lumea savantă de pretutindenĭ se ocupă de ţéranóstră, urmărind cu deosebită atenţiune progresele uriaşe ce într'un timp atât de scurt le-am făcut, graţie inteligenţeĭ şi patriotismuluĭ cu carĭ destinele Românieĭ sunt conduse.

Acesteĭ desvoltărĭ, pe care ţéra nóstră a dobêndit'o aprópe pe tóte terenurile activităţeĭ omenescĭ, se datoresce, de sigur, delicata atenţiune pe care Congresul ne-a arătat'o, aclamând pe delegatul Românieĭ ca preşedinte de onóre, şi ascultând, cu multă bună-voinţă, comunicările ce am avut onóre a le face asupra lucrărilor de antropologie criminală pe carĭ serviciile nóstre de la Biuroul antropometric şi de la Morgă le urmăresc de la înfiinţarea lor.

*

Importanţa Congresuluĭ de la Geneva residă în marele numĕr al savanţilor de pretutindenĭ ce aŭ participat la lucrările luĭ, între carĭ se găseaŭ şefiĭ saŭ, maĭ drept, înşuşĭ creatoriĭ acesteĭ sciinţĭ, — în discuţiunile pline de cel maĭ mare interes ce s'aŭ urmat între partisaniĭ celor duoĕ şcolĭ antropologice, dar maĭ cu sémă în cercetarea mĕsurilor practice ce trebuesc realisate pentru a pune stavilă mersuluĭ, din ce în ce maĭ ameninţător, al criminalităţeĭ.

Din acest din urmă punct de vedere, programul Congresuluĭ a fost admirabil trasat atât de d. *Lachenal*, preşedintele Confederaţiuneĭ elveţiane, cât şi de d. *Dunant,* representantul guvernuluĭ din Geneva, în discursurile calde pe carĭ d-lor le-aŭ pronunţat deschiḑênd Congresul.

»Opera d-vóstră, a ḑis d. Lachenal, nu se mărginesce numaĭ la descoperirile biologieĭ şi la consideraţiunĭ teoretice. Ea atinge un punct unde póte da cel maĭ folositor sprijin apărăreĭ sociale contra crimeĭ şi viciuluĭ. D-vóstre tăiaţĭ, incumbă legislatoruluĭ să cósă ; d-vóstră cercetaţĭ, aparţine societăţeĭ şi Statuluĭ, parlamentelor şi popórelor să edifice o organisaţie penală care, fără să confunde închisórea cu ospiciul, să scie să facă clinică morală tot atât cât şi represiune«.

Iar d. Dunant a adăugat:

»Dacă avem puternice motive ca să studiăm profund biologia, sociologia şi psychologia criminală, suntem maĭ cu sémă datorĭ să ajungem la aplicările legale şi administrative ale antropologieĭ. Trebue să eşim din noriĭ şi céţa teorieĭ, pentru ca să ne coborìm pe pământ şi să facem, pe de o parte, să profite nenorociţiĭ, desmoşteniţiĭ, desechilibraţiĭ de resultatele lucrărilor d-vóstre, iar pe de alta, să luăm mĕsurĭ reale, veritabile ca nicĭ un criminal să nu scape uneĭ sentinţe juste, echitabile şi necesare«.

Sub aceste auspiciĭ al patrulea Congres din Geneva

'şĭ-a început lucrările, aclamând ca preşedinte efectiv pe savantul antropolog elveţian d. *Dr. Ladame*.

*

Cel d'ântêiŭ care a deschis focul a fost d. *Lombroso* prin comunicarea sa despre *progresele antropologieĭ şi ale sociologieĭ criminale de la 1890 încoa*, o lucrare de cea maĭ mare importanţă şi care arată că şcóla italiană n'a murit.

Acum patru anĭ, la Congresul din Bruxelles, dupe cum am avut onóre a raporta, cestiunea tipuluĭ criminal şi a criminaluluĭ născut, fusese judecată, în lipsa representanţilor şcóleĭ italiane, carĭ refusaseră să participe la Congres.

Anul acesta, antropologiĭ italianĭ participând în numĕr respectabil, d. Lombroso, în prima şedinţă, a venit, prin comunicarea sa, să afirme concepţiunea anatomică a criminaluluĭ.

O discuţiune furtunósă s'a urmat asupra acesteĭ cestiunĭ, care desparte pe antropologiştĭ în duoĕ şcolĭ, discuţiune care a avut însă imensul avantagiŭ de a arăta că şcóla italiană nu maĭ recunósce în criminal un tip pur anatomic.

D. Enrico Ferri, savantul profesor de drept penal de la Roma, cu un talent oratoric incontestabil, susţinênd doctrina părinteluĭ sĕŭ intelectual, a declarat, în mod categoric, că omul criminal este, din contra, o individualitate fórte complexă, biologică, psichologică şi socială. »Stigmatele degenerăreĭ, a ḑis d-sa, pot fi acumulate la un om care nu va deveni nicĭ o dată criminal, pentru că circumstanţele în carĭ a trăit până la mórtea sa n'aŭ fost favorabile isbucnireĭ acestor germenĭ rĕĭ-făcĕtorĭ, pe când un individ care nu póртă nicĭ un stigmat póte deveni criminal sub influenţa mediuluĭ«.

Să sperăm că acéstă declaraţiune fundamentală, a unuia din ceĭ maĭ brilianţĭ representanţĭ aĭ şcóleĭ italiane, va pune capĕt discuţiunilor nesfêrşite provocate de tipul anatomic al criminaluluĭ.

De şi în tot timpul discuţiuneĭ d. Lombroso 'şĭ-a susţinut cu tărie ideile sale din punct de vedere doctrinal, din punct de vedere însă, al mĕsurilor practice ce trebuesc luate, cu toţiĭ aŭ fost unanimĭ în a recunósce că revisuirea vechiuluĭ sistem penal se impune, spiritul sĕŭ ne maĭ fiind în acord cu nouile date ale sciinţeĭ biologice, şi cu toţiĭ aŭ felicitat şcóla belgiană care, prin representantul eĭ cel maĭ autorisat, d. *Lejeunne*, fostul ministru de justiţie, a pus cea d'ântêiŭ în practică datele antropologieĭ criminale.

*

Dupe acéstă importantă discuţiune, d. *dr. Antoine Marro* atrage atenţiunea antropologiştilor asupra strînsuluĭ raport ce există între pubertate şi între crimă şi nebunie. D-sa presintă statisticĭ fórte interesante de unde resultă, studiindu-se curba generală a crimelor determinate dupe etăţĭ, că la epoca pubertăţeĭ crimele contra persónelor sunt cele maĭ frecuente. De asemenea dintr'o altă statistică făcută de Dr. Marro asupra casurilor de nebunie observate într'o periódă de 10 anĭ, se vede că la epoca pubertăţeĭ, la ambele sexe, se declară cel maĭ mare numĕr de nebunĭ.

Aceste fenomene se explică prin faptul că, în momentul pubertăţeĭ, atuncĭ când instinctul sexual se desvoltă sub forma unor emoţiunĭ complexe, când crescerea se face repede, organismul suferă schimbărĭ şi modificărĭ importante, carĭ în multe casurĭ predispun la criminalitate şi la nebunie.

*

Relaţiunile între criminalitate şi degenerescenţă a făcut obiectul unuĭ studiŭ magistral al savantuluĭ profesor de medicină legală din Bruxelles, d. *Dallemagne*. Conclusiunea studiuluĭ sĕŭ este conformă cu acea a d-luĭ Ferri, despre care am vorbit.

D. Dallemagne studiind seriĭ întregĭ de degeneraţĭ şi desechilibraţĭ, a găsit idioţĭ profundĭ la carĭ, alăturĭ de

o *tară* degenerativă ajunsă la cea maĭ înaltă expresiune, se găsesce o criminalitate nulă. Aci criminalitatea şi degenerescenţa sunt în raporturĭ opuse, se exclud una pe alta. Degenerescenţa a ruinat în aceste casurĭ activitatea intenţională, n'a lăsat să existe de cât viéţa vegetativă, ea a stins crima de la origină, secând isvorul însăşĭ al ideaţiuneĭ.

La o serie de imbecilĭ, la carĭ degenerescenţa nu era impinsă atât de departe, a găsit predisposiţiunĭ criminale pronunţate. Aci degenerescenţa a intervenit ruinând intelectul, deposedându'l de puterile sale inhibitrice, nelăsându'ĭ în suflet de cât inclinaţiunĭ instinctive neatenuate prin nicĭ un sentiment altruist.

La o serie de slabĭ de minte a constatat că criminalitatea nu resultă din exarcebaţia instinctelor inferióre neînfrînate, ci dintr'o slăbiciune prea mare a facultăţilor mintale, care pune individul la disposiţia sugestiunilor interesate şi 'l lasă fără apărare faţă de speculaţiunile altora.

Obsedaţiĭ, impulsiviĭ, găsesc în însuşĭ obsesiunea şi impulsiunea lor tendinţa la crimă ; aci degenerescenţa şi criminalitatea aŭ aceeaşĭ origină şi se confundă într'o etiologie comună; una nu e de cât traducerea celeĭalte, şi cea-altă demonstrarea existenţeĭ celeĭ d'ântêiŭ.

Nevropaţiĭ sunt adesea criminalĭ din causa nevropatieĭ lor care, la uniĭ, hyperesteziează emotivitatea lor şi-'ĭ lasă la disposiţia întêmplărilor, iar la alţiĭ anihiléză, prin energia inclinaţiunilor, tóte influenţele inhibitóre. La mulţĭ, nevropatia ia forma larvată a crimeĭ.

La cel maĭ mare număr de desechilibraţĭ, predisposiţia degenerativă şi predisposiţia criminală merge mână în mână, una 'ţĭ atrage atenţia asupra celeĭ-alte. Sunt desechilibraţĭ carĭ încep cu crima, sunt alţiĭ la carĭ crima este ultima şi fatala expresiune a unuĭ desechilibru iniţial.

Din acéstă causă crimele cele maĭ atroce sunt asociate cu un minimum de *tare* degenerative, tot aşa dupe cum la maximum de degenerescenţă nu găsescĭ

de cât un minimum de criminalitate. In fine, sunt casurĭ unde nu există nicĭ o urmă de degenerescenţă în afară de neregularitatea actuluĭ care constitue crima, totul în individ implică energia evolutivă, echilibrul funcţional şi psihic, până la comiterea crimeĭ, aci crima arată momentul desechilibrăreĭ.

In resumat, criminalitatea şi degenerescenţa sunt lucrurĭ carĭ evolueză şi e datoria medicilor şi juriştilor, fie-care în sfera lor, să studieze causele şi să găsescă remediile.

*

D. *Enrico Ferri* tratéză cu mult talent tabloul »Temperamentuluĭ criminal« care, dupe părerea sa, forméză primele liniĭ ale uneĭ *etiologiĭ criminale*, care va fi teoria arteĭ, atât de dificile şi atât de fecunde, a therapeuticeĭ sociale.

Observând că limfaticiĭ sunt ceĭ maĭ numeroşĭ printre criminaliĭ de obiceiŭ, nervoşiĭ printre criminaliĭ pasionalĭ şi bilioşiĭ printre criminaliĭ născuţĭ, d. Ferri crede că, din punct de vedere organic, orĭ-ce temperament fisiologic póte fi basa fizică a temperamentuluĭ criminal ; însă, dupe cum în psychologie, o impulsivitate anormală (slăbiciune iritabilă, lipsă de inhibţiune, etc.) este care dă caracterul fundamental, tot aşa o stare de degenerare a sistemuluĭ nervos (lipsa de nutriţie, nevrosa, etc.), constitue basa fisică a temperamentuluĭ criminal.

Pentru a descrie însă şi a studia temperamentul criminal, nu trebue să te adresezĭ la individul isolat, dupe cum face fisiologia şi psychologia, trebue, din contra, să studiezĭ şi să descriĭ temperamentul şi caracterul individuluĭ în existenţa luĭ reală şi permanentă, ca membru al uneĭ colectivităţĭ.

In acest factor personal, în cea maĭ mare parte ereditar şi în parte dobêndit, prin care tot omul are un mod al luĭ personal de a se purta faţă de acţiunile mediuluĭ fisic şi social, trebue să se caute şi să se vadă

criteriul dupe care să se clasifice *temperamentele în raporturile lor cu viéța socială a individuluĭ.*

Toțĭ autoriĭ actelor autorisate, ḑice d. Ferri, sunt temperamente criminale, adică aŭ o personalitate biopsihică care nu póte suferi condițiunile existențeĭ sociale a presentuluĭ şi care cedéză impulsivitățeĭ unuĭ sistem nervos degenerat prin miserie fisiologică şi fisică saŭ desechilibrat prin fanatism saŭ mono-ideism.

Dupe cum se vede, dupe ce d. Lombroso a făcut *anatomia* criminaluluĭ, elevul sĕŭ, d. Ferri, voesce să facă *fisiologia* criminaluluĭ.

Ideea d-luĭ Ferri a fost combătută de aceĭ carĭ vĕd în crimă un fapt pur sociologic şi de aceia carĭ consideră crima ca o manifestare pur patologică.

*

D. *Dr. Berillon* din Paris, face o importantă comunicare asupra *sugestiunilor criminale, considerate din punctul de vedere al falselor mărturiĭ sugerate.* D-sa în numeróse experiențe ce a făcut, a reuşit să provóce la un mare numĕr de persóne (20 la 100);

1) Amnesiĭ, adică uitarea faptelor saŭ scenelor la carĭ persóna sugerată a luat însăşĭ parte;

2) Diformărĭ ale memorieĭ, adică amintirĭ false despre scene saŭ evenimente la carĭ persónele sugerate credeaŭ, adânc convinse, că aŭ existat, de şi aceste evenimente nu existase nicĭ o-dată ;

3) Ilusiunĭ ale memorieĭ, în ceea ce privesce durata şi data evenimentelor ce în adevĕr s'aŭ petrecut ;

4) Halucinărĭ *negative* făcĕnd pe persónele sugerate inconsciente de acte executate sub ochiĭ lor ;

5) Halucinărĭ *retroactive*, constituite din amintirĭ sugerate despre scene saŭ evenimente la carĭ persónele sugerate sunt convinse că aŭ asistat, de şi ele nu aŭ existat nicĭ o-dată.

Constituirea de false mărturisirĭ aŭ fost obținute de d. Dr. Berillon, în mod experimental, la maĭ mult de 20 persóne la sută.

Aceste experiențe aŭ condus pe d. Dr. Berillon la următórele încheiărĭ:

1) Un mare numĕr de indivizĭ presintă în mod normal, în stare deșteptă și fără manopere prealabile de ipnotisare, o așa sugestibilitate în cât ar fi posibil să'ĭ facĭ să comită, sub influența uneĭ sugestiunĭ verbale, fără ca eĭ să aibă consciință și fără ca să pótă resista, false mărturisirĭ delictóse și criminale;

2) Magistrațiĭ trebue să țină socotélă, în interogatoriĭ, de acéstă sugestibilitate, să se păzéscă de a sugera martorilor rĕspunsurile pe carĭ eĭ trebue să le facă și să nu exerciteze nicĭ o presiune asupra spirituluĭ lor;

3) Când printr'o expertisă medico-legală se va constata că un martor a mărturisit fals sub influența sugestiuneĭ, el trebue să beneficieze de art. 57 din codul penal; iar autorilor unor asemenea sugestionărĭ să li se aplice art. 292 din codul penal;

4) Pentru a evita abusurile de atâtea orĭ semnalate și în particular falsele mărturisirĭ sugerate, carĭ pot resulta din presiunĭ morale exercitate în cursul instrucțiunilor judiciare, e de absolută nevoe ca instrucțiunea secretă să fie înlocuită, în tóte legislațiile, printr'o instrucție contradictorie.

*

Un raport al d-luĭ *Van Hamel*, profesor la facultatea de drept din Amsterdam, asupra *anarchismuluĭ și lupteĭ contra anarchismuluĭ*, a procurat ocasiunea maĭ multor oratorĭ de a insista asupra mĕsurilor de igienă socială, carĭ sunt maĭ eficace contra crimelor anarchiste de cât represiunea și penalitățile.

D. Hamel susține că mórtea anarchiștilor a lățit cultul martirilor, a mărit curagiul maĭ multor adepțĭ și prin acésta a întărit anarchismul. A duoa crimă a fost tot-d'a-una comisă ca să rĕsbune mórtea autoruluĭ celeĭ d'ânteiŭ. D. Van Hamel e de părere că dacă anarchiștiĭ ar fi tratațĭ ca criminalĭ comunĭ, cărora să li se

aplice dreptul comun, societatea ar fi maĭ protegiată de cât tratându'ĭ ca criminalĭ excepţionalĭ.

*

D. Lacassagne, profesor de medicină legală la Lyon, într'un excelent memoriŭ asupra *furturilor în marile magasine*, formuléză următórele conclusiunĭ practice carĭ merită să fie luate în considerare:

»Aceste marĭ magasine sunt maĭ tot-d'a-una »le bonheur des dames« şi constitue un pericol real pentru persónele slabe şi maladive. Multe femeĭ, carĭ nicĭ o dată n'aŭ pus mâna pe un lucru străin şi carĭ n'ar fura nicăerĭ în altă parte, aci se găsesc fermecate, împinse, escitate ca să pună mâna să ia. E o tentaţie în adevĕr diabolică. In midlocul uneĭ mulţimĭ sgomotóse, în acéstă atmosferă odorantă şi încăldită, femeea, cu costumele eĭ largĭ, póte uşor să ascundă un obiect. Este evident că în óre-carĭ ore, sunt prea puţinĭ amploiaţĭ pentru a servi o clientelă exagerată, care 'şĭ aştéptă rêndul examinând şi luând în mână obiectele etalate al căror numĕr şi varietate e infinit. Ar trebui să se céră un serviciŭ de inspectorĭ-supraveghiătorĭ, carĭ în loc să fie ascunşĭ, anonimĭ, ca agenţiĭ de siguranţă, să aibă din contră, o uniformă evidentă. Dacă s'ar putea plasa câte un jandarm, la fie-care comptuar, n'ar maĭ fi furturĭ. Este sigur că multe din femeĭ fură pentru că se vĕd asigurate de impunitate.

»Supraveghiarea actuală are maĭ mult scopul de a surprinde de cât de a preveni furturile. Când un funcţionar al magasinuluĭ vede o femee eşind fără să plătéscă, ar trebui să o cheme la ordine şi să 'ĭ arate drumul la casa unde se plătesce, în loc de a o duce la comisarul de poliţie. Multe femeĭ ar fi fericite să scape cu acéstă severă lecţie şi nu ar maĭ reîncepe.

»In casurĭ de recidivă se póte face apel la comisar, care ar putea termina cele maĭ multe din aceste afacerĭ fără să maĭ fie nevoe de urmărirĭ judiciare. Femeile carĭ nu sunt refractare cu totul pentru onestitate, vor

fi destul de pedepsite prin ducerea eĭ înaintea comisaruluĭ.

»S'ar putea de alt-fel interḑice unora intrarea în aceste magasine. Acésta ar fi datoria acelor inspectorĭ de magasine, carĭ ar face un lucru mult maĭ folositor prevenind furturile, de cât lăsându-le să se comită sub ochiĭ lor.

»Ar trebui, în sfêrşit, ca unele femeĭ să fie sfătuite să nu mérgă în aceste locurĭ periculóse. Copii de ambele sexe maĭ micĭ de 18 anĭ ar trebui să nu fie lăsaţĭ să intre în marile magasine neînsoţiţĭ de nimenĭ.

»Marile magasine realiséză frumóse beneficiĭ. Nu ar trebui însă ca prosperitatea acestor colosale întreprinderĭ să se facă în acelaşĭ timp şi în paguba moralităţeĭ publice«.

Congresul aprobând aceste conclusiunĭ ale memoriuluĭ d-luĭ Lacassagne, a votat următórea resoluţie:

»Congresul de antropologie criminală, considerând că furtul în marile magasine şi în marile bazare, este un delict noŭ cu un caracter particular *sui-generis*, resultând dintr'o totalitate de circumstanţe constituite în mod artificial, printre carĭ se póte cita miḑlócele întrebuinţate pentru a provoca tentaţiunea publiculuĭ, înlesnirea cu care póte ţine mult timp în mână obiectele ce sunt de vînḑare, şi maĭ cu sémă lipsa uneĭ protecţiunĭ şi a uneĭ supraveghiărĭ eficace, emite părerea următóre: Marile magasine şi case de comerciŭ, în carĭ publicul este admis să circule liber, trebuesc să fie obiectul uneĭ reglementărĭ speciale de poliţie, tinḑênd a micşora posibilitatea delictelor de furt«.

*

Raportul d-luĭ *Dr. Legrain* asupra *causelor sociale ale alcoolismuluĭ*, a fost un rechisitoriŭ energic în contra acestuĭ flagel pe care 'l-a descris cu multă competinţă, arătând desastrósele luĭ influenţe asupra descendenţeĭ nenumĕratelor victime pe carĭ le face.

Raportul acesta se póte resuma în următórele 4 propuneri:

1) Este stabilit că alcoolismul este un rĕŭ maĭ cu sémă din causa propagăreĭ sale pe cale ereditară; prin urmare, a împiedica nascerea heredo-alcoolicilor, ar fi, în óre-care mĕsură, micşorarea pericoluluĭ. In acest scop internarea sistematică a bĕutorilor de meserie şi cura lor forţată, dupe cum se face în multe ţĕrĭ sub protecţiunea legeĭ, îmĭ pare o excelentă mĕsură. Ea ar merita să se generaliseze în tóte ţĕrile. Acéstă mĕsură nu póte fi însă eficace atâta timp cât nu este înscrisă în lege.

2) Statele lăsând să se fabrice şi să se vîndă liber alcoolul, nu sunt de ajuns convinse că prin acest comerciŭ 'şĭ jócă propria lor existenţă. De unde necesitatea, cel puţin până când se va hotărî proibirea absolută, de a face să pĕtrundă pretutindenĭ acéstă ideie că alcoolismul este un rĕŭ şi un pericol naţional, şi ca acéstă ideie să serve de fir conducĕtor în tóte reformele carĭ aŭ în vedere regimul bĕuturilor.

Se póte ajunge la acest resultat prin crearea metodică de focare de vulgarisare, carĭ sunt de o parte: *şcóla*, unde Statul trebue să facă obligatoriŭ învĕţămêntul anti-alcoolic; de altă parte, societăţile de temperanţă, cărora Statul trebue să le acorde protecţiunea oficială şi largĭ subvenţiunĭ.

3) Heredo-alcoolicul va primi o fericită direcţiune susceptibilă de a contrabalansa impulsiunile native, în ḑiua în care înrolarea tinerimeĭ în societăţile şcolare de temperanţă va fi înlesnită prin încuragiarĭ venite de sus.

4) In sfêrşit, heredo-alcoolicul devine adesea periculos pentru că trăesce într'un mediŭ familiar defectuos. E de absolută nevoe ca copilul, şi maĭ cu sémă predispusul, să fie smuls din acest mediŭ. Ar fi de mare folos în acéstă privinţă legĭ carĭ să edicteze incapacitatea paternă în casurĭ de beţie şi creare de societăţĭ pentru salvarea copilărieĭ, dupe cum există în Francia.

O fórte interesantă discuţiune s'a urmat asupra acestei grave cestiunĭ. Lupta a fost maĭ cu sémă între partizaniĭ abstinenţeĭ totale, al căreĭ fervent apostol este d. profesor *Forel* din Zürich şi între temperanţiĭ francesĭ carĭ preconisaŭ usul moderat al vinuluĭ şi al bereĭ ca cel maĭ bun remediŭ contra propagăreĭ alcoolismuluĭ.

*

Memoriul d-luĭ *Zakrewsky*, senator la St.-Petersburg, *despre relaţiunile dreptuluĭ şi ale antropologieĭ*, al d-luĭ Dr. *Naecke* din Lipsca, despre *psichiatria criminală*, şi al d-luĭ *Dimitrie Drill*, advocat la St.-Petersburg, *despre fundamentele şi scopul responsabilităţeĭ penale*, provócă în duoĕ şedinţe consecutive iarăşĭ vehemente discuţiunĭ între partisaniĭ celor duoĕ şcolĭ antropologice, precum şi între determiniştiĭ şi adepţiĭ liberuluĭ-arbitru.

D. *Zakrewsky* critică în mod viŭ doctrina luĭ Lombroso şi nu admite existenţa uneĭ antropologiĭ criminale. D-sa nu recunósce de cât o sciinţă care póte da serviciĭ magistraţilor, acéstă sciinţă este psychopatologia legală.

Psychopatologia legală, ḑice d-sa, nu va substitui pe medic judecătoruluĭ şi sciinţele medicale jurisprudenţeĭ, dupe cum să încércă să se facă graţie confusiuneĭ noţiunilor ce domnesce actualmente. Magistratul nu va abdica puterile sale seculare faţă de nimenĭ, fie aceştia o comisie de medicĭ saŭ o adunare de sociologĭ.

Se înţelege, d. Zakrewsky e viŭ combătut de abatele Baets şi de d-niĭ Lombroso, Forel şi Ferri.

D. *Dr. Naecke* este de asemenea un adversar al luĭ Lombroso şi al şcóleĭ italiane. D-sa crede că nu există nicĭ tipul criminaluluĭ, nicĭ criminalul născut şi maĭ puţin încă verĭ-o rudenie între crimă şi între atavism şi epilepsie.

»Se póte susţine fără exageraţiune, ḑice d-sa, că acéstă aserţiune este deja verificată, cu tóte că metódele nóstre sunt încă atât de grosiere. S'ar putea chiar întreba

dacă antropologia criminală, în sensul restrîns al cuvêntuluĭ, are încă dreptul la existenţă.

»Se scia, cu mult înainte de şcóla italiană, că printre criminalĭ, se găsesc mulţĭ bolnavĭ de spirit, epilepticĭ, imbecilĭ, desechilibraţĭ, etc. Meritul incontestabil al luĭ Lombroso este, maĭ cu sémă, că a sprijinit acéstă veche observaţie prin cercetărĭ antropologice şi că a desemnat o cantitate de criminalĭ ca adevěraţĭ bolnavĭ demnĭ de milă, reclamând un tratament apropiat, iar nu dispreţul şi pedépsa«.

Dupe acésta d. Dr. Naecke arată că bolnaviĭ şi defectuoşiĭ carĭ intră în închisóre cu simptome morbide caracterizate, de şi aŭ scăpat până atuncĭ de psychosă, pot însă deveni prada eĭ îndată ce se găsesc deţinuţĭ. Nu există propriŭ ḑis o psychosă penitenciară specifică, căcĭ nu o capětă de cât ceĭ prea dispuşĭ. Lucru curios însă, criminaliĭ de ocasiune sunt maĭ dispuşĭ la o alienare mintală de cât criminaliĭ de obiceiŭ, de şi aceştia sunt tot-d'a-una mult maĭ degeneraţĭ. Acésta provine de acolo că ceĭ d'ânteiŭ sunt afectaţĭ moralmente din causa detenţiuneĭ, pe când ceĭ-alţĭ se acomodéză fórte bine în închisóre, pe care de multe orĭ chiar o caută.

Conclusiunile d-luĭ Dr. Naecke sunt:

1) Că medicul închisóreĭ trebue să fie un alienist consumat;

2) Că majoritatea recidiviştilor nu se compune din bolnavĭ, ci din indivisĭ responsabilĭ carĭ, prin urmare, trebuesc pedepsiţĭ.

D. *Drill* în raportul sěŭ, citit în lipsă'ĭ de d. Foinitski, întemeiat pe datele şcóleĭ italiane, respinge ideea responsabilităţeĭ, a pedepseĭ şi a expiăreĭ.

D-sa susţine că gândirile şi acţiunile omuluĭ aŭ de basă disposiţia în care omul se găsesce, adică sensaţiunea de sine însuşĭ, întunecată şi rěutăciósă în unele casurĭ, devotată şi onestă în altele. Aceste modificărĭ ale disposiţieĭ provin din particularităţile structureĭ fisice, desvoltate în timpul proprieĭ vieţĭ a individuluĭ, şi maĭ mult încă în curentul vieţeĭ ascedenţilor sěĭ.

D. Drill asimilézä pe criminal cu alienatul și preconisézä, ca midloc preventiv contra crimeï și ca sistem de apărare socială, tratamentul ce se aplică nebunilor.

Raportul d-luï Drill dă ocasiune d-luï *Ferri* să expue *teoria școlei italiane asupra responsabilităței.*

Școla de antropologie criminală, dice d-sa, admite că orĭ-ce om lucrézä în sensul resultanteï condițiunilor mediuluï în care se găsesce. Nu există liber-arbitru, ceea ce nu va să dică că virtutea și viciul nu există. Virtutea și viciul sunt faptul educațiuneï sociale. Cum a spus deja Pascal, ceea ce e considerat ca o crimă într'o țérä, póte fi virtute în alta. Omul se determină sub influența mediuluï sĕŭ interior, represintat prin constituția sa psycho-physică, și prin mediul sĕŭ exterior, societatea. Ceea ce formézä însă basa responsabilităței individuale, este viața socială. Societatea n'are dreptul de a pedepsi, nu póte fi nicĭ un judecător capabil să aprecieze culpabilitatea morală a frateluï sĕŭ. Societatea nu póte de cât să lucreze contra actelor delictuóse, vie ele de la un nebun, vie de la un criminal. Deosebirea nu póte exista de cât în modul de reacțiune: asil pentru uniĭ, închisóre pentru alțiĭ. Clasificațiunea criminalilor dupe Lombroso este fundamentală pentru a servi de element de apreciare acestuï mod de reacție socială.

Respinge ideile luï Tarde și ale școleï germane asupra responsabilităţeï și termină cu o violentă critică a sistemuluï actual de aplicație a pedepselor. Acésta este *dosimetrie penală*, căcĭ fie-căruï delict trebue să corespundă cutare pedépsă. In Italia s'a ajuns a se calcula matematic durata de închisóre ce se aplică cutăreï saŭ cutăreï crime.

D-niĭ Zakrewsky, Isidor Maus și abatele de Baets, susțin liberul arbitru.

D. *Dallemagne* arată încurcătura în care se găsesc dese-orĭ mediciĭ-legiștĭ față de vechile concepțiunĭ penale. Judecătorul voesce absolut o formulă care să 'ĭ permită de a dosa pedépsa și medicul care nu crede în

liberul-arbitru este silit să 'şĭ forţeze convingerea. Altă dificultate: El constată la criminal o epilepsie larvată, o histerie, şi judecătorul care nu póte condamna de cât o fiinţă responsabilă, achită criminalul şi 'l aruncă în societate. Este indispensabil de a găsi un teren de înţelegere practic. Credincioşiĭ admit ca şi noĭ, că se póte ameliora individul. Eĭ bine, să se ia acéstă ameliorare ca fundament şi scop al represiuneĭ. Noĭ vom părăsi ceva din determinismul nostru şi d-vóstră veţĭ renunţa la ideea principiuluĭ moral al pedepseĭ şi al necesităţeĭ sale ca pedépsă.

*

Duoĕ memoriĭ fórte interesante aŭ fost comunicate Congresuluĭ, unul de către d. *G. Tarde*, şeful statisticeĭ ministeruluĭ de justiţie al Franţeĭ şi altul de către d. *R. Garofalo*, şeful departamentuluĭ legislativ din ministerul de justiţie al Italieĭ.

Memoriul d-luĭ *Tarde* tratéză despre *criminalitatea profesională*. Acest cuvênt are duoĕ sensurĭ cu totul deosebite: unul însemnéză contingentul delictelor procurat de fie-care profesiune, şi altul însemnéză numĕrul delictelor speciale şi caracteristice, numĕrul infracţiunilor la morala sa proprie pe carĭ fie-care profesiune le comite. Prima accepţiune este singura rĕspândită printre statisticianĭ şi criminaliştĭ, de şi a duoa presintă un interes mult maĭ viŭ şi maĭ profund. Dar fie vorba de una, fie vorba de alta, mĕsura orĭ-cât de puţin precisă a criminalităţeĭ relative diferitelor profesiunĭ, este una din problemele cele maĭ ardĕtóre, şi cu tóte astea nicĭ-erĭ nu este maĭ ilusorie oglindirea cifrelor ca în acéstă cestiune.

Delictul profesional al comercianţilor este bancruta simplă saŭ fraudulósă şi aceste delicte figuréză în statisticile nóstre, dice d. Tarde. Scim ast-fel că în 1871—1875 numĕrul mediŭ anual al bancrutelor simple în Francia era de 749, el s'a ridicat gradat până la 944 în 1887 şi de atuncĭ a descrescut până la 688 în

1893. Acela al bancrutelor fraudulóse, din causa corecţionalisăreĭ lor de sigur, a scădut de la 70 în prima periódă cincinală la 32 în 1890, şi s'a urcat pe urmă la 40 în 1891, la 41 în 1892, la 45 în 1893. Acéstă lipsă de concordanţă între cele duoĕ curbe este greŭ de explicat.

Pentru notarĭ de asemenea probitatea este virtutea eminamente profesională şi improbitatea cea maĭ infamantă din greşelĭ. Şi din nenorocire pentru eĭ, actele lor de improbitate, când presintă caracterele maĭ mult saŭ maĭ puţin precise ale abusuluĭ de încredere figurézã în parte în statisticile criminale, în parte, pentru că cele maĭ multe din urmăririle disciplinare ale notarilor pentru fapte de multe orĭ tot atât de grave ca şi acusaţiunile de care vorbim, nu figurézã în statisticĭ; eĭ bine, dupe statistică, numĕrul notarilor acusaţĭ de abus de încredere înaintea curţilor cu juraţĭ, dupe ce a fost de 17 în 1877, s'a ridicat puţin câte puţin la 43 în 1888, pe urmă s'a coborît până la 28 în 1893.

Cine póte cunósce însă numĕrul furturilor comise de servitorĭ? Crima profesională a móşelor este avortul. Cine va crede că în 1893, de exemplu, n'a fost de cât 80 de asemenea crime?

In prima semnificare a cuvĕntuluĭ criminalitate profesională d. Tarde ajunge la câte-va resultate interesante:

Criminalitatea proporţională pentru 10.000 de suflete este: pentru grupul agricol de 0.84; pentru grupul industrial de 1.32; pentru grupul comercial de 1; pentru profesiunile libere de 2.39. Acest din urmă grup se descompune în modul următor: clerul 0.71; profesorĭ şi institutorĭ 1.58; medicĭ 1.86; farmaciştĭ 3.79; móşe 8.60; ómenĭ de litere şi savanţĭ 4.49; artiştĭ 4.02; funcţionarĭ postalĭ 7.45; oficerĭ publicĭ (notarĭ, advocaţĭ, portăreĭ) 28.13; funcţionariĭ drumuluĭ de fer 3.21, servitorĭ 3.70; proprietarĭ şi rentierĭ 0.49.

Rĕmâne de căutat causele deosebirilor de natură şi de gravitate pe carĭ le presintă criminalitatea compa-

rată a diferitelor profesiunĭ şi de explicat deviaţiunile atât de rarĭ pe carĭ le presintă istoria evoluţiuneĭ criminale pentru fie-care din profesiunĭ.

D. Tarde ne promite un asemenea studiŭ.

*

Ce clasificaţie a criminalilor s'ar putea adopta care, fiind întemeiată pe caracterele fisice şi morale, să pótă fi utilisată de legislaţia penală?

Acésta e problema pe care a examinat'o în memoriul sĕŭ d-nu baron de Garofalo.

D-sa respinge clasificarea luĭ Lombroso în criminalĭ născuţĭ şi criminalĭ de ocasiune. »Nu e vorba, dice d-sa, de cât de deosebirĭ de grade; cele duoĕ elemente, natura individuluĭ şi circumstanţa exterióră conspiră tot-d'a-una în mod maĭ mult saŭ maĭ puţin puternic în fie-care criminal. Delicuentul forţat nu există, dacă prin acest cuvênt se caută să se desemneze un om care, bine organisat din punctul de vedere moral, póte comite o crimă prin singura forţă a circumstanţelor exterióre. Dacă se crede că acésta se póte întêmpla, causa este că nu se ţine séma că în acest cas e vorba de un fapt care n'are de cât aparenţele crimeĭ, dar care din punct de vedere moral, nu este tot ast-fel. Dacă voim să facem ceva folositor, trebue să încercăm ca să clasificăm delicuenţiĭ dupe criteriĭ omogene. Plecând de la ideea că fie-care adevĕrat criminal este tot-d'a-una, din punct de vedere moral, maĭ inferior, fără care el nu ar putea comite crima, e vorba de a precisa specialitatea defectuluĭ sĕŭ moral, adică sentimentele şi energiile pe carĭ el nu le are; precum şi instinctele rĕŭ-făcĕtóre care 'l domină, fie că aceste instincte sunt ereditare şi ireductibile, fie că ele aŭ fost dobêndite în timpul copilărieĭ saŭ în timpul etăţeĭ desvoltăreĭ fisice şi morale a individuluĭ«.

Din acest punct de vedere d. Garofalo împarte criminaliĭ în patru categoriĭ:

1) *Asasiniĭ*, a căror crimă este caracterisată prin sco-

pul exclusiv egoist, absenţă completă de provocare din partea victimeĭ şi cruḑimea executăreĭ;

2) *Violenţiĭ*, autorĭ de crime şi delicte contra persónelor, carĭ lucréză saŭ dintr'un sentiment *ego-altruist* (prejudecăţĭ de onóre, de politică, de religie), saŭ maĭ bine prin impulsivitatea temperamentuluĭ, prin escitarea bĕuturilor alcoolice, prin reacţiunea contra uneĭ injuriĭ;

3) *Improbiĭ* saŭ hoţiĭ de profesie;

4) *Ciniciĭ*, carĭ n'aŭ alt scop de cât satisfacerea uneĭ pasiunĭ ruşinóse.

In fie-care din aceste tipurĭ se găsesc diferitele forme de alienaţie şi de nevrose; de exemplu: mania omucidă, pyromania, epilepsia, în cele d'ântêiŭ duoĕ; hysteria şi cleptomania în a treia; sadismul în a patra. In fine, în fie-care clasă trebue deosebit tineriĭ carĭ n'aŭ încă conscienţă de acţiunile lor şi lucréză prin simplu spirit de imitaţie saŭ pentru că mediul în care eĭ aŭ fost crescuţĭ a împedicat în eĭ orĭ-ce desvoltare intelectuală şi morală.

Acéstă clasificare a criminalilor dupe un defect special al simţuluĭ moral saŭ dupe un gen particular de imoralitate, ar avea avantagiul de a fi fórte sugestivă pentru indicarea miḑlócelor de represiune. Ea ar putea figura în cod, unde crimele şi delictele ar putea fi definite ast-fel în cât să se pótă grupa în aceste marĭ clase de delicuenţĭ. Tot ceea ce ar rĕmâne în afară ar forma capitolele revoltelor, nesupunerilor şi contravenţiunilor, pentru carĭ pedépsa nu trebue să aibă în vedere psychologia delicuentuluĭ.

Scoţênd din adevĕrata criminalitate tóte infracţiunile de acest gen şi degagiând sciinţa penală de o mulţime de formule juridice convenţionale, s'ar putea da acesteĭ sciinţe o basă experimentală şi s'ar putea adapta, la fie-care din aceste tipurĭ criminale, tratamentul necesar pentru a 'l face inofensiv saŭ a 'ĭ transforma activitatea.

*

D. profesor *Xavier Francotte* din Liège face o comunicare asupra *somnambulismuluĭ alcoolic din punct de vedere medico-legal.*

Sunt de un mare interes următórele conclusiunĭ la carĭ d-sa a ajuns:

1) Există un somnambulism alcoolic, adică o stare provocată de alcool, în care individul lucréză într'un mod aparent normal, dar în realitate fără să aibă cunoscinţă saŭ cel puţin fără să 'şĭ aducă aminte;

2) In realitate, în starea somnambulică, conduita, modul de a fi, presintă óre-carĭ anomaliĭ însă scapă lesne uneĭ observaţiunĭ superficiale;

3) Acéstă stare nu se presintă de obiceiŭ de cât la degeneraţĭ saŭ cel puţin la indivizĭ cu antecedente psychopatice ereditare;

4) Actele comise în stare de somnambulism alcoolic trebue să beneficieze de iresponsabilitate, cel puţin atuncĭ când nu e vorba de o beţie voită, premeditată.

*

D. *Bertillon*, şeful serviciuluĭ de identitate judiciară de la Paris, dă interesante informaţiunĭ asupra sistemuluĭ sĕŭ de antropometrie, care e introdus şi la noĭ, şi care la prefectura poliţieĭ din Paris e aplicat de la 1882.

Din statistica pe care d. Bertillon o presintă, reese că în cursul celor dece anĭ din urmă aplicarea metódelor antropometrice la căutarea identităţeĭ rĕŭ-făcĕtorilor, a avut de resultat recunóscerea a 4.364 de stărĭ civile falşe. Siguranţa că vor fi recunoscuţĭ prin midlócele antropometrieĭ a silit pe alţĭ 3.800 rĕĭ-făcĕtorĭ care 'şĭ dăduse nume false să recunóscă şarlatania lor şi să mărturisécă adevĕrata lor stare civilă în momentul mĕsurătóreĭ.

Numĕrul recunóscerilor efectuate în urma cererilor de verificare din partea parchetelor din provincie a ur-

mat o progresiune constantă. Din anul 1888, epoca primelor cercetări de acéstă natură şi până în anul actual, recunóscerile s'aŭ ridicat de la 10 la sută, la 23.5 la sută din numĕrul total al cererilor de cercetări.

Acéstă proporţiune a crescut maĭ cu sémă în mod important de la întemeiarea, la serviciul central, (Octombre 1893) *a uneĭ şcolĭ de gardienĭ de închisorĭ* care dă în fie-care an penitenciarelor Franciei câte 50 de gardienĭ în curent cu practicele anthropometrieĭ.

Un alt resultat al aplicăreĭ anthropometrieĭ este o diminuare considerabilă în cifra arestaţilor pickpocketilor internaţionalĭ. Sigurĭ că de aci înainte vor fi recunoscuţĭ la fie-care arestare şi condamnaţĭ în consecinţă, aceştĭ rĕĭ-făcĕtorĭ aŭ preferat să 'şi transporte în alte ţĕrĭ, maĭ puţin armate contra lor, exerciţiul talentelor lor.

*

D. Francisc Galton, fost preşedinte al institutuluĭ antropologic din Londra, comunică o invenţiune a uneĭ nouĭ ramure de antropometrie criminală făcută de d-sa, şi care consistă în a lua forma impresiunilor degetelor delicuenţilor. Liniile carĭ se găsesc pe pielea degetelor cu bifurcaţiile, insulele şi incheiăturilor lor, constitue, dupe d-sa, nisce semne infailibile de recunóscere. D. Galton dă congresuluĭ tóte detaliele technice asupra moduluĭ în care se póte lua forma exactă a degetelor de la mânile criminalilor.

*

D. profesor *Benedikt* din Viena presintă congresuluĭ un raport asupra relaţiunilor dintre *»Moral insanity«* şi *Criminologie*, conchiḑênd că :

1) Corupţiunea morală (nebunia morală) congenitală saŭ dobêndită, nu exclude responsabilitatea criminală ;

2) Nu există responsabilitate numaĭ atuncĭ când actele criminale şi viciόse sunt comise într'o stare reală

de nebunie în sens clinic, de exemplu : în stare de manie, de paranoia, de idioţie şi de óre-carĭ delirurĭ ;

3) Combinaţiunea corupţiuneĭ morale — active saŭ pasive—cu slăbiciunea inteligenţeĭ congenitale, nu exclude responsabilitatea criminală, pentru că indiviḑiĭ cu o slabă inteligenţă congenitală pot fi tot aşa de bine »*homines nobiles*« ca şi nebuniĭ moralĭ.

(Profesorul Benedikt împarte ómeniĭ în 4 clase :

1) Omul nobil, 2) omul ordinar, 3) omul nedelicat, şi 4) omul criminal; deosebirea între cele duoĕ clase din urmă este că omul criminal violéză legea, pe când omul nedelicat se servă de ea în scopurĭ rele) ;

4) Numaĭ obsesiunile carĭ apar subit într'un mod neexplicabil din causa unor stărĭ fisiologice pot desvinovăţi. Obsesiunile carĭ sunt elementele caracteruluĭ indiviḑilor criminalĭ şi carĭ duc la acte destinate să asigure existenţa economică şi socială a individuluĭ nu justifică favórea neresponsabilităţeĭ. Este necesar a se avea acésta în vedere, pentru că în psichologia «hoţuluĭ obicĭnuit» obsesiunea jócă un rol suveran.

*

D. dr. Gilbert Ballet, profesor la facultatea de medicină din Paris, face o interesantă comunicare asupra : *Persecutaţilor procesivi.*

»Persecutaţĭ procesivĭ« sunt aceĭ alienaţĭ al căror spirit, dominat de preocuparea unor nedreptăţĭ chimerice ce li se fac, se absorb în acéstă preocupare, obsedantă ca şi o ideă fixă ; eĭ urmăresc cu o tenacitate maladivă repararea pagubelor ce ḑic că li s'aŭ făcut şi, în acest scop, depun plângerĭ, cònsultă codurile şi advocaţiĭ, trămit citaţiunĭ, bat la uşa tutulor tribunalelor şi se agită ast-fel fără resultat şi fără succes, până când într'o ḑi extravaganţa pretenţiunilor lor, insolenţa atitudineĭ lor, caracterul agresiv al actelor lor, atrag asupră-le atenţiunea autorităţeĭ şi provócă internarea lor.

»Persecutaţiĭ procesivĭ« sunt nisce deliranţĭ cu o fizionomie particulară, la carĭ delirul nu este de cât

exageraţiunea saŭ amplificarea defectuosităţilor originale ale judecăţeĭ şi ale caracteruluĭ. Egoismul lor excesiv, inconscienţa datoriilor lor, ideea falsă şi exagerată ce 'şĭ fac de drepturile lor, înlesnirea cu care eĭ se exaltéză, totul denotă la eĭ o desechilibrare profundă a facultăţilor, care se arată prin marea lor emotivitate, prin voinţa lor nestabilă de şi capabilă de încăpăţânare, prin inegala desvoltare a aptitudinilor lor cerebrale, din carĭ unele pot apare briliante, precum imaginaţia, memoria, facultatea de elocuţiune, pe când altele, judecata, raţionamentul sunt aşa dupe cum se vede la toţĭ slabiĭ de minte.

Persecutaţiĭ procesivĭ sunt degeneraţĭ, şi se găsesc la toţĭ stigmatele degenerescenţeĭ atât fisice, cât şi psichice.

Dupe d. dr. Ballet, delirul procesivilor face parte din grupa delirelor sistematisate, este, cu alte cuvinte, o *paranoia originală.*

D. dr. Ballet arată dupe acésta cât sunt de laborióse, de delicate şi periculóse expertisele medico-legale a acestor procesivĭ.

Sunt *laborióse* pentru că acéstă stare morbidă nu se póte stabili prin ajutorul unor simptome carĭ se pot lesne constata. Pretenţiunile procesivuluĭ sunt false, neintemeiate, dar nu sunt tot-d'a-una, de la prima vedere, contrariĭ bunuluĭ simţ. Expertul trebue să trécă în revistă viéţa intrégă a individuluĭ, să pună în relief bisareriele şi contradicerile, să compare numeróse acte şi documente, lucrurĭ carĭ cer anchete numeróse şi lungĭ.

Sunt *delicate* pentru că tot-d'a-una e o sarcină fórte dificilă să facĭ să se admită de către magistraţĭ şi de către public realitatea uneĭ turburărĭ mintale care nu se caracterisă nicĭ prin aserţiunĭ evident absurde, nicĭ prin incoherenţa pronunţată a ideilor, nicĭ prin turburărĭ sensoriale grosiere.

Sunt, în sfêrşit, *periculóse* pentru că procesivul păstréză de obiceiŭ o vecĭnică ură în contra medicilor carĭ 'l-aŭ taxat de nebun şi pentru că publicul, care 'şĭ face

încă asupra natureĭ și caracterelor nebunieĭ cele maĭ curióse ilusiunĭ, ea adesea-orĭ partea alienatuluĭ.

D. dr. Ballet citéză multe casurĭ în carĭ expertise de acéstă natură aŭ fost pentru medicii-legiştĭ, ceĭ maĭ consciinţioşĭ şi ceĭ maĭ considerabilĭ, un isvor de suferinţe.

Expertul trebue să se siléscă în asemenea casurĭ ca să pună în relief nu numaĭ neregularităţile de conduită, faptele straniĭ ale celuĭ supus expertiseĭ, dar si tarele ereditare şi stigmatele fisice de degenerescenţă, a căror uşóră constatare procură, pentru demonstrarea stăreĭ maladive, argumente cu atât maĭ însemnate cu cât ele sunt obiective.

Cât despre měsurile carĭ trebuesc luate faţă de aceştĭ persecutaţĭ procesivĭ ele sunt fórte variabile, dupe casurĭ. Pot fi lăsaţĭ în libertate şi să nu fie internaţĭ de cât atuncĭ când, sub influenţa unuĭ paroxism, eĭ devin maĭ supěrătorĭ, maĭ agresivĭ.

Internarea de obiceiŭ nu e de cât temporară, pentru că, cât sunt închişĭ, eĭ sunt tot-d'a-una calmĭ, ascultătorĭ, supuşĭ; cum es însă, îşĭ reiaŭ cursul demersurilor şi reclamaţiunilor lor.

Ceea ce face fórte delicată cestiunea oportunităţeĭ punereĭ lor în libertate, e că mulţı din procesivĭ devin câte o-dată criminalĭ. D. dr. Ballet citéză maĭ multe exemple în acéstă privinţă.

*

Influenţa Presseĭ asupra criminalităţeĭ. Acésta este cestiunea despre care tratéză raportul presentat de *d. dr. Paul Aubry.*

D-sa nu se ocupă de cât din punct de vedere de a preveni, de a stabili profilaxia crimeĭ. Dacă presa ocasionéză unele crime, nu trebue să se conchidă că nu există crimă fără presă ; nicĭ un ḑiar nu póte fi acusat că a împins pe Cain să omóre pe Abel. Nu numaĭ că presa nu este singurul factor al crimeĭ, dar chiar crimele carĭ se pot pune la activul sěŭ nu sunt atât de numeróse. Nu este tot ast-fel dacă se consideră presa ca

factor ajutător. Presa are o influenţă efectivă, directă asupra geneseĭ crimeĭ, numaĭ atuncĭ când se adreséză la predispuşĭ. Dar în predisposiţie, ca şi în orĭ-ce lucru, este o infinitate de grade. Există, la vêrful scăreĭ, predispusul care fatal trebue să cadă, pentru care e de ajuns o causă ocasională fórte uşóră. La cea-altă extremitate e, din contra, acel la care predisposiţia este minimă, infinitesimală. La cel d'ântêiŭ, descrierea uneĭ crime citită într'un ḑiar va provoca crisa, pe care de alt-fel orĭ-ce alt incident ar fi provocat'o fatal. La cel de al duoilea, din contra, nu e de ajuns citirea descriereĭ uneĭ singure crime sensaţionale, trebue o serie de lecturĭ, carĭ puţin câte puţin va mări predisposiţia, aducênd'o întru cât-va la maturitate. E posibil însă ca citirea ḑilnică a crimelor să pótă singure, cu timpul, să prepare terenul şi să nască predisposiţia.

Maĭ este o altă parte a cestiuneĭ. Iată un individ, predispus saŭ nu, care a fost impins să se înroleze în armata crimeĭ, indiferent de ce mobil. Din punctul de vedere al perfecţionăreĭ sale în crimă, presa pentru el e de cel maĭ mare folos. In general, criminalul este puţin inventiv, el are duoĕ saŭ treĭ trucurĭ, treĭ saŭ patru procedee, de carĭ nu se depărtéză. El însă nu cere alt-ceva de cât să 'şĭ mărescă cunoscinţele, să capete nouĭ trucurĭ, să profite de stângăcia saŭ experienţa altora, pentru a 'şĭ modifica modul luĭ de a lucra şi pentru a dejuca cercetările poliţieĭ.

Ḑiarele sunt aci, pentru a rĕspunde cu prisos la tóte aceste dorinţĭ. Ele pot chiar, la nevoe, să facă o educaţiune completă, să înveţe pe cel ce nu scie nimic, furtul saŭ omorul, saŭ amênduoĕ d'odată. In adevĕr, tóte ḑiarele descriŭ, cu un lux neauḑit detaliile diferitelor procedee pentru a fura, pentru a omorî, şi acestea cu cele maĭ puţine riscurĭ pentru rĕŭ-făcĕtor. Dacă procedeul este neusitat, noŭ, original, ḑiarele insistă şi maĭ mult. Instrucţiunea crimelor este expusă cât se póte de detaliat, aşa că interesaţiĭ pot vedea că magistratul n'a ajuns să descopere adevĕrul de cât graţie cutăreĭ stân-

găciĭ, cutăreĭ uitărĭ a criminaluluĭ. Diarul arată minunat abililor cum eĭ pot ajunge ca să mérgă, fără să cadă, pe marginele Coduluĭ, cum se póte evita saŭ încongiura cutare articol periculos.

Este afară de orĭ-ce îndoială că interesaţiĭ nu fac nicĭ o-dată greşala ca să nu studieze documentele pe carĭ diarele le pun la disposiţie în fie-care di, cu atâta liberalitate şi cu un preţ atât de mic.

In scurt, dacă s'a numit, cu drept cuvênt, închisórea şcóla normală a crimeĭ, diarul se póte considera şcóla primară saŭ maĭ bine şcóla mutuală, căcĭ prin midlocul luĭ asasiniĭ fac şcólă.

Cum se póte explica acest fapt, că un individ, dupe ce a citit descrierea detaliată a crimeĭ, îĭ vine şi luĭ ideea să comită o crimă? Acesta e punctul delicat al cestiuneĭ.

Maudsley constată acéstă transmisiune: »Este afară de orĭ-ce îndoială că actul de violenţă, orĭ-care ar fi el, este dese-orĭ sugerat de descrierea patetică a unor asemenea acte citite în diare. Exemplul este contagios; ideea se agaţă de spiritul slab saŭ abătut şi devine un fel de »fatum«, contra căruia orĭ-ce luptă este imposibilă«. (Le crime et la folie, pag. 152).

»Descrierea detailată a uneĭ crime produce la predispuşĭ o sguduitură morală care îĭ face să cadă de partea unde eĭ înclină«. (Revue scientifique 1893, pag. 729).

E picătura care face să debordeze vasul, e traumatismul care deştéptă diathesa. *Féré* definesce în mod admirabil predisposiţia dicênd: »c'est la maladie qui sommeille«.

D. dr. Aubry citéză în sprijinul aceteĭ ideĭ pe *Legrand du Saulle*, pe *Paul Moreau de Tours*, pe Dr. *Prosper Lucas*, pe Dr. *Faul Garnier*, etc.

»Societatea, dice Proal, ar putea micşora numĕrul crimelor dacă ar lua mĕsurĭ ca să înceteze provocările carĭ lovesc în libertatea morală a copiilor, a tinerilor, a femeilor şi a uvrierilor, provocările preseĭ, escitările

în diare și în întruniri publice, la omor, la jaf, la resboiŭ civil«.

Cum societatea ar putea ajunge la acest scop?

Se póte spera că diferitele țĕrĭ civilisate vor face legĭ carĭ să interdică diarelor dărĭ de sémă detaliate de la curțile cu jurațĭ și să le oblige a nu publica de cât un comunicat oficial fórte scurt, care să anunțe numaĭ crima și condamnarea autorilor eĭ?

Am fi noĭ óre maĭ puțin liberĭ dacă s'ar interdice diarelor dărĭ de sémă detaliate despre afacerile criminale?

Nicĭ de cum. Libertatea individuală nu trebue să împedice libertatea vecinuluĭ. Crima, sub tóte formele sale, e un atentat continuŭ la tóte libertățile; pentru a împuțina cât se póte numĕrul acestor atentate, societatea trebue să ia mĕsurĭ a opri propagarea lor, tocmaĭ în interesul adevĕrateĭ libertățĭ.

De și există o mișcare în acest sens, de sigur o asemenea mĕsură va fi greŭ de luat.

Nu este astădĭ instrucția secretă și, cu tóte acestea, ziariștiĭ sunt tot-d'a-una în curent, grațieco mplicităţeĭ unor judecătorĭ de instrucție, carĭ în tóte dilele, eșind din cabinetele lor, daŭ reporterilor, carĭ umplu anticamerele, informațiunĭ asupra afacerilor ce instruesc?

Neapărat, judecătoriĭ nu spun de cât ceea ce voesc și ceea ce nu împedică bunul mers al instrucțieĭ, cu tóte acestea eĭ comit un abus care ar trebui reprimat. Informațiunile devenind din ce în ce maĭ greŭ de aflat, luxul detaliilor din presă s'ar resimți forțat.

Adevĕratul remediŭ ar fi ca înșușĭ ziariștiĭ să se hotărască să nu publice de cât dărĭ de sémă fórte sumare despre afacerile criminale. S'ar putea în tóte țĕrile să se urmeze, în privința acésta, exemplul dat de ziariștiĭ Elvețieĭ, carĭ, în libera Elveție, eĭ ceĭ d'ânteiŭ, nesilițĭ de nimenĭ, aŭ hotărît să nu maĭ umple colónele diarelor lor cu detaliĭ asupra crimelor și judecăreĭ lor.

Când o asemenea înțelegere s'ar face între toțĭ ziariștiĭ, s'ar vedea atuncĭ fórte repede, dice dr. Aubry, că aceĭ

carĭ ar continua să exploateze scandalul şi să trăiască din el, ar fi numaĭ aceĭ carĭ sunt capabilĭ, la rêndul lor, să facă asemenea scandale pe propria lor socotélă.

Nu e vorba de a distruge nicĭ o carte, nicĭ un ḑiar, nicĭ un musĕŭ, ḑice terminând dr. Aubry, e vorba numaĭ de a împedica contactul între óre-carĭ ideĭ şi óre-carĭ individḑĭ, pentru că din acest contact isvorasce crima de care suferă societatea.

*

D-niĭ *Schidlowsky, Latyschew* şi dr. *Petri* din St. Petersburg presintă fie-care câte un raport asupra »strînselor relaţiunĭ ce există între drept şi antropologie».

D. dr. *Ofner*, avocat din Viena, presintă asemenea un raport despre »influenţa dreptuluĭ positiv asupra actelor pedepsibile«.

D-na dr. *Tarnowsky* face o comunicare asupra »criminalităţeĭ femenine în Rusia«; d. dr. *Failhas*, medic-legist, un studiŭ antropologic asupra pavilionuluĭ urecheĭ; d. *Anfosso* asupra identificăreĭ craniografice a recidiviştilor; d. dr. *Rey* asupra craniilor alienaţilor,—tóte cercetărĭ technice de antropologie criminală.

*

Subsemnatul, d-le ministru, am ţinut să comunic congresuluĭ un resumat dintr'un studiŭ detaliat ce mĭ-am propus a 'l face, asupra: *resultatelor pe care statistica criminală din România îl dă, din punct de vedere al antropologieĭ criminale*, resultate, carĭ condamnă cu desĕvîrşire ideile luĭ Lombroso asupra existenţeĭ omuluĭ criminal, a criminaluluĭ născut.

Iată în scurt aceste resultate:

Numĕrul individḑilor ce aŭ suferit mĕsurătorĭ antropometrice, în serviciul nostru de la prefectura poliţieĭ din Bucurescĭ, de la 1892 până la 1896, a fost de 7.217, din carĭ 5.980 bărbaţĭ, 494 femeĭ şi 743 copiĭ.

La aceştia am constatat:

a) In ceea ce privesce *craniul :*

3.287 aŭ lungimea mică a capuluĭ;
2.700 » » medie » »
1.230 » » mare » »

Media diametruluĭ antero-posterior este de 188 milimetri, întrece adică cu 2 milimetri media generală a omuluĭ (186 milimetri).

Diametrul transversal este maximum 166, minimum 143.

Capacitatea craniená medie este la bărbaţĭ 1.450, la femeĭ 1.248. Este aprópe aceeaşĭ medie, care se constată la individiĭ normalĭ.

Circumferinţa craniená orisontală, maximum 630 milimetri, minimum 523 milimetri; media 572 milimetri. Aceleaşĭ dimensiunĭ le presintă şi craniele individilor necriminalĭ.

Indiciu cefalic: dolichocefalĭ 17 %, mesaticefalĭ 26 %, brachycefalĭ 57 %.

Aci nu se găsesce nimic care să aparţie propriŭ criminaluluĭ. Variabilitatea ce o constatăm se datoresce faptuluĭ că rasa română a suferit încrucişările cele maĭ diferite, aşa că e fórte greŭ de precisat tipul etnic român. Situaţiunea ţĕriĭ la porţile orientuluĭ, făcênd'o teatrul maĭ tutulor rĕsbóelor turco-ruse, expunênd'o la tóte invasiunile, a făcut ca locuitoriĭ acesteĭ ţĕrĭ să n'aibe definiţiunile anatomice ale unuĭ tip etnic. De altă parte la serviciul antropometric a defilat un numĕr de naţionalităţĭ în adevĕr extraordinar.

Iată cum se claséză dupĕ naţionalităţĭ ceĭ 7.217 individĭ mĕsuraţĭ:

Românĭ 4.657, Ţiganĭ 1.080, Ungurĭ 739, Evreĭ 374, Nemţĭ 209, Grecĭ 179, Sêrbĭ 105, Bulgarĭ 100, Macedonenĭ 79, Turcĭ 42, Ruşĭ 38, Saxonĭ 37, Polonezĭ 21, Italienĭ 22, Albanezĭ 17, Armenĭ 10, Francezĭ 9, Cehĭ 7, Englezĭ 7, Tătarĭ 6 şi Arnăuţĭ 3.

Lombroso dă mare importanţă unor diformărĭ craniene, carĭ există la criminalĭ. Cu tóte acestea eŭ nu le am găsit la ceĭ 7.217 mĕsuraţĭ de cât într'o slabă proporţie; ast-fel am găsit: *arcadele sprincenilor voluminóse*

la 4 %; fruntea cu caracterul *fuyant* la 7 %, pe când Lombroso dă cifra enormă de 28,9 %.

b) Creerul:

Tóte lesiunile meningelor pe carĭ le am constatat eraŭ datorite alcoolismuluĭ. Prin urmare, nisce fenomene accidentale de carĭ nu se póte ţine socotéla în determinarea roluluĭ pe carĭ aceste lesiunĭ cerebrale le-ar juca în actele criminaluluĭ.

Morfologia creeruluĭ nu presintă nimic particular la rĕŭ-făcĕtoriĭ pe carĭ i-am putut studia dupĕ mórte. Adevĕrul de atâtea orĭ proclamat că nu există creerĭ criminalĭ, mĭ pare dar afară de orĭ-ce înduoială; cu tóte acestea trebue să adaug că la duoĭ epilepticĭ criminalĭ am găsit câte patru circonvoluţiunĭ frontale, anomalie care, dupĕ Lombroso, ar exista la un mare numĕr de criminalĭ.

c) Stigmatele degenerescenţeĭ :

Dupĕ Lombroso criminaliĭ presintă stigmate de degenerescenţă, dupĕ carĭ s'ar putea cunósce d'inainte omul criminal. Eĭ bine, eŭ nu am găsit nicĭ unul din aceste stigmate, adică diformărĭ ale urecheĭ, strabism, etc. Am găsit însă: prognaţĭ 14 %, gângavĭ 1,2%. guşaţĭ 3%. Acéstă din urmă cifră se explică, căcĭ criminaliĭ proveneaŭ din acele localităţĭ unde guşa este endemică. Devierĭ ale colóneĭ vertebrale am găsit la 8 din 4.000, tóte proveneaŭ însă din traumatisme suferite în prima copilărie. Herniile sunt maĭ dese, am găsit 9 %. Cât despre tatuaj, pe carĭ prisonieriĭ le fac uniĭ altora în închisorĭ, am găsit la 102 din 7.217.

Cu tótă frecuenţa acestor stigmate (62 %), nu cred că trebue să li se dea mare importanţă. In adevĕr, din punct de vedere al eredităţeĭ nervóse sunt fórte importante. Le găsescĭ la opriţiĭ în desvoltare, la idioţĭ, epilepticĭ, neurastenicĭ, carĭ, însă, din punct de vedere penal, sunt ómenĭ oneştĭ. Din punct de vedere clinic, sunt de o mare utilitate pentru neuropatologist; din punct de vedere criminal însă, ele sunt nu numaĭ inutile, dar chiar periculóse, căcĭ admiţĕndu-le ca ine-

rente criminalului, s'ar prejudeca natura criminală a unuĭ individ care póte fi un om perfect de onest.

d) Fisionomia:

Lombroso dă criminalilor o fisionomie cu totul particulară. Cu tóte acestea, eŭ n'am găsit nimic caracteristic. E fórte greŭ să spuĭ, dupe fisionomie, când te găsescĭ pentru prima óră în faţa unuĭ delicuent, că aĭ a face cu un adevĕrat criminal. Din causa mediuluĭ de unde de obiceiŭ se recrutézăcriminaliĭ, din causa friceĭ, etc., uniĭ aŭ o expresiune sĕlbatică şi crudă, privirea furişe, uitătura pe sub sprincene cum se ḑice, faţa palidă, etc., dar acestea sunt semne psihice de intrepretare, carĭ nu se pot generalisa. Da, în închisorĭ, criminaliĭ capĕtă o fisionomie particulară din causa munceĭ în minele de sare, din causa regimuluĭ comun care 'l duc. In închisóre, ceĭ maĭ slabĭ criminalĭ se desvoltă, devin adevĕraţĭ coloşĭ, cu o musculatură puternică şi desvoltată din causa munceĭ, ceea ce dă şi fisionomieĭ un caracter deosebit.

e) Caracterul:

Maĭ toţĭ criminaliĭ sunt laşĭ şi fricoşĭ, acesta este caracterul lor propriŭ. Tremură la cea maĭ mică admonestare severă; asasinul cel maĭ crud şi sĕlbatec plânge şi imploră în genuchĭ pe magistratul care 'ĭ ia interogatorul—acésta când sunt prinşĭ.

Din contră, când sunt rănițĭ în momentul comitereĭ crimeĭ saŭ delictuluĭ, eĭ daŭ probă de o energie uimitóre; cu tótă gravitatea răneĭ, eĭ se târăsc fără să se vaete, până unde găsesc o ascunḑĕtóre şi acolo staŭ un timp fórte lung, fără nicĭ un ajutor, une-orĭ cu rănĭ, cu fracturĭ oribil de dureróse. De sigur însă, că şi acéstă energie nu provine de cât din frica de a nu fi prinşĭ. Din spital mulţĭ evadézá cu preţul chiar al vieţeĭ, tot numaĭ din causa friceĭ.

f) Inteligenţa:

Tótă lumea e de acord asupra slăbiciuneĭ intelectuale a criminalilor. Eĭ nu pot să se conducă în viéţă şi sunt incapabilĭ de o sforţare intelectuală continuă.

La finele anului 1895 populaţia închisorilor centrale din România se urca la cifra de 4.059 indivi͎dĭ.

Iată starea instrucţiuneĭ lor:

Instrucţiune superióră, 34;

Sciind citi, scri şi socoti, 1.128;

Sciind numaĭ să citéscă 291;

Complect anafalbeţĭ, 2.606.

Din aceştĭ 2.606, numaĭ 123 aŭ consimţit să urmeze cursurile şcóleĭ din închisóre; faţă de ceĭ-lalţĭ 2.483 tóte mĕsurile aŭ rĕmas zadarnice; apatia intelectuală a criminalilor în general e imposibil de invins.

g) Profesiunea:

Marea majoritate a criminalilor se recrutéză dintre ómeniĭ fără profesie.

Din aceştĭ 4.059 deţinuţĭ, 1.603 exercitaŭ o meserie óre-care, 2.456 n'aŭ nicĭ o meserie.

h) Maladiile mentale:

Maladiile mentale sunt frecuente printre deţinuţiĭ noştriĭ. Proporţia lor este 7—8 %, ceea ce arată că se apropie cu statisticele germane publicate de Mendel (12, 9 %), Krohne (10 %), Kühn (8 %), etc.

La noĭ numĕrul mare al maladiilor mintale se explică prin progresele neîncetate ale alcoolismuluĭ. In adevĕr, maladiile carĭ se observă în penitenciarele nóstre sunt: debilitatea mentală, paralisia generală şi epilepsia; impulsiviĭ sunt de obiceiŭ aceĭ epilepticĭ larvaţĭ carĭ, din causa uncĭ absolute reclusiunĭ, devin maniacĭ saŭ cad într'o nebunie incurabilă.

Nebunia morală care, dupe Lombroso, ar fi una din caracteristicele criminaluluĭ-născut, nu rĕspunde nicĭ uneĭ entităţĭ clinice. Simţul moral, a căreĭ formă, intensitate şi grad variază de la un mediŭ la altul, de la o naţiune la alta, este o creaţiune socială pe care indivi͎diĭ 'şĭ-o transmit prin educaţie şi prin exemplu.

Rĕŭ-făcĕtoriĭ noştri, în general, dintr'un mediŭ aprópe sĕlbatic din punct de vedere moral, neavênd nicĭ o-dată nicĭ un model accesibil slabeĭ lor judecăţĭ, neapĕrat că nu pot avea un simţ moral care să 'ĭ îm-

pedice de la crimă. Simţul proprietăţeĭ există şi se desvoltă cu primele noţiunĭ ale copilărieĭ, pe când simţul moral ca să 'l aibă, trebue ca să fie cineva de la care eĭ să 'l capete, după cum capĕtă instrucţie, dupe cum învaţă un meşteşug. In clasele maĭ ridicate nu există lipsă de simţ moral, ci o amnesie morală, ceva care dispare din memorie, dupe cum dispar imaginele caracterelor scrise în cecitatea verbală. Rĕŭ-făcĕtorul neînvĕţând nimic din acest punct de vedere, neapărat că n'are ce să uite.

i) Mortalitatea, e rară în închisorile centrale din România. De la 1886—1895, dintr'un total de 60.928 bărbaţĭ încarceraţĭ, aŭ murit 1.526, iar femeĭ din 2.531 aŭ murit 45.

Printre causele morţeĭ vom cita: 16 apoplexiĭ cerebrale, 3 alienaţiĭ mentale, 5 congestiĭ cerebrale, 6 meningite şi, cea ce este interesant, numaĭ 16 epilepticĭ, proporţie minimă când se compară cu cifrele date de Lombroso, de 14 % şi de Rossi de 33 %!

Afecţiunile cerebrale sunt, dupe cum se vede, rare. Epilepsiele sunt dese la criminaliĭ-alienaţĭ.

j) Femeile:

Statistica acésta e interesantă în cea ce privesce femeile. Dupe cum se vede, femeile aprópe nu există în cifrele nóstre. Acéstă provine de acolo că femeia română muncesce maĭ mult ca bărbatul şi n'are timp să bea. Pe lângă că la munca câmpuluĭ ea muncesce alăturĭ cu bărbatul, ea pe d'asupra îşĭ îngrijesce copiĭ, întreţine casa, prepară hrana, ţese pânză, hrănesce şi îngrijesce vitele, etc. Femeia numaĭ Duminica are timp să se intoxice cu alcool.

Acésta probézǎ o-dată maĭ mult influenţa nefastă a alcoolismuluĭ. In general delictele şi crimele femeeĭ se comite pentru a 'şĭ răsbuna în contra brutalităţeĭ bărbatuluĭ, care o maltratézǎ în mod oribil. Dusă la desperare, de multe orĭ omórǎ pe tiran pentru a se scăpa o-dată pentru tot-d'a-una. In afară de crimele pasionale,

acésta este aprópe unica causă a criminalităţeĭ femeeĭ în România.

k) Sinuciderile:

In pentenciarele române, criminalul *nu se sinucide.* Din 571 morţĭ, numaĭ 3 saŭ sinucis. Sinuciderea în ţara nóstră este mult maĭ rară la criminalĭ, de cât în restul populaţiuneĭ. Faptul enunţat de Henri Joly, că frecuenţa sinuciderilor diminuă la criminalĭ, pe când în societate se măresce din ce în ce, se verifică la noĭ.

l) Din punct de vedere moral, criminaliĭ noştriĭ se deosibesc prin lipsa complectă de remuşcărĭ. De alt-fel lucrul se explică fiind dată starea lor morală. Frica provocă câte o-dată asemenea remuşcărĭ, în realitate nu este însă de cât o stratagemă pentru a provoca mila judecătoruluĭ. De asemenea eĭ nu mărturisesc maĭ nicĭ o-dată crima lor, chiar când sunt prinşĭ în flagrant delict.

m) Causele criminalităţeĭ:

Este sigur că copiiĭ născuţĭ din părinţĭ alcoolicĭ şi sifiliticĭ, crescuţĭ dupe aceea într'un mediŭ miserabil, şi fisic şi moral, murind de fóme şi de frig, sunt destinaţĭ d'ínainte a mări armata crimeĭ.

Acésta nu va se ḑică însă, că criminalul se nasce; omul devine criminal; miseria socială, ignoranţa, relele exemple, lenea, influenţa mediuluĭ, iată causele eficiente ale criminalităţeĭ.

n) Remediile:

Trebue de luptat înainte de tóte contra *alcoolismuluĭ*, acéstă plagă a societăţeĭ moderne, care, prin lesiunile ereditare pe care le póte transmite de la părinţĭ la copiĭ, a putut face să se creadă, un moment, la existenţa de fiinţe umane destinate, prin sângele, prin natura lor, crimelor şi delictelor.

Tatăl omóră în cârciumă, într'un acces de delir alcoolic, sub influenţa uneĭ excitaţiunĭ minime, cu cel d'ântêiŭ instrument ce 'ĭ cade în mână; iar când se duce acasă dă nascere uneĭ fiinţe schilóde, slabă de corp şi de minte, fără inimă şi fără creer, care, subt influenţa

miseriei fisice şi morale, va apuca fatal drumul crimei saŭ al nebuniei.

In al doilea loc, reformele economice şi rĕspândirea din ce în ce maĭ profund a instrucţiuneĭ, ar contribui în mod esenţial la împuţinarea crimelor.

Smulgerea copiilor, maĭ cu sémă, din mediile nenorocite carĭ furniséză criminalĭ, ar fi una din datoriile de căpĕtenie ale societăţeĭ.

Dispariţia sentimentelor religióse din pătura de jos a poporuluĭ, jócă asemenea un mare rol în propagarea criminalităţeĭ. De aceea rĕspândirea religiuneĭ cu morala eĭ strictă, cu speranţa într'o recompensă viitóre, cu învĕţămêntul eĭ umanitar şi dulce, ar face maĭ mult de cât orĭ-ce altă intervenţie pentru moralisarea maselor, dacă, maĭ cu sémă, propagatoriĭ eĭ ar da şi prin fapte exemple de moralitate.

In închisorĭ trebue a se avea în vedere corigerea rĕŭ făcĕtorilor. Intr'o casă de detenţiune, tênĕrul criminal, cu deosebire, trebue să gàséscă elemente de moralisare şi ameliorare. Trebue să i se demonstre cât de lesne este să 'şĭ câştige existenţa muncind. Trebue pe lângă acésta să se claseze deţinuţiĭ, să se evite promiscuităţile şi contagiunea şi să li se înlesnéscă opera de reabilitare la eşire.

Regimul celular va fi aplicat în curênd sub diligenta direcţiune a d-luĭ Dianu, directorul general al penitenciarelor, căruia datoresc multe din informaţiile de carĭ m'am servit şi care se ocupă cu multă inimă de sórta deţinuţilor. Asupra acestuĭ regim ne vom pronunţa dupe ce se va aplica. De o cam dată cred că un sistem mixt, munca în comun în timpul ḑileĭ şi celula în timpul nopţeĭ, ar fi un miḑloc maĭ eficace pentru corecţiunea criminalităţeĭ în închisorĭ.

Acesta este, în resumat, raportul ce am presintat Congresuluĭ, raport ce a avut deosebita onóre de a fi combătut de d. Lombroso, care de alt-fel 'şĭ-a apărat cu multă vehemenţă şi impetuositate ideile sale, orĭ de câte orĭ s'a arătat că ele nu rĕspund datelor sciinţeĭ şi observaţiuneĭ.

*

Una însă din caracteristicile Congresuluĭ din Geneva este, fără îndoială, importanța ce s'a dat studiilor aplicațiunilor practice, legale saŭ administrative, ale antropologieĭ criminale.

D. Dr. Berillon, din Paris, face o comunicare asupra sugestiuneĭ hipnotice, considerată ca midloc de corecțiune.

»Copii hoțĭ, dice d-sa, sunt stăpânițĭ de trebuința de a fura; singurul midloc de a 'ĭ sustrage de sub acéstă dominațiune, este sugestiunea aplicată acestor copiĭ, nu când dorm, ci deștepțĭ«. D-sa a tratat în acest mod un mare numĕr de copiĭ și a ajuns la fórte bune resultate. Iată cum procedéză: stă maĭ mult timpt cu copilul, sugerându'ĭ idea că nu trebue să fure, dupe acésta îl adórme pentru câteva minute și 'ĭ face sugestiunea următóre: așédă pe o masă obiectul pe care copilul ar fi tentat maĭ mult să pue mâna, o piesă de 20 leĭ, de exemplu, și 'ĭ ordonă să ia acéstă piesă; cu tóte sforțările făcute, copilul e incapabil de a pune mâna pe piesa de 20 leĭ.

Dupe maĭ multe asemenea ședințe, copilul declară singur mediculuĭ că nu va maĭ fura și că el simte o adevĕrată repulsiune pentru obiectele carĭ maĭ înainte îl atrageaŭ. D. Dr. Berillon vindecă în același mod lenea școlarilor și ajunge să suprime la copii rĕŭ-crescuțĭ relele deprinderĭ, ale căror consecințe sunt atât de vătĕmĕtóre sănĕtățeĭ lor. Vindecarea nu este imediată, trebue ca tratamentul hipnotic să fie prelungit în timp de maĭ multe sĕptĕmânĭ.

Tot d-sa face o a duoa comunicare, arătând necesitatea ce este de a se practica detatuarea tinerilor deținuțĭ, căcĭ ast-fel s'ar face să dispară stigmatele, carĭ reamintesc o periódă a viețeĭ lor, pe care eĭ nu cer de cât să o uite. D-sa propune în acest scop crearea uneĭ nouĭ funcțiunĭ, aceea de »détatoueur des prisons«.

D. Laschi, din Verona, citesce un studiŭ asupra *me-*

todeĭ positive în educaţia preventivă. D-sa propune crearea unor institute în carĭ copii vicioşĭ să fie studiaţĭ şi educaţĭ sistematic. La intrarea lor în şcólă, să se facă observaţiunĭ asupra fie-căruia, dupe sistemul luĭ Lombroso, în care să intre fotografia, semnalimentul antropometric, studiul sentimentelor afectuóse şi al înclinărilor lor rele. Prin acest miĝloc se va ajunge a se cunósce exact degeneraţiĭ şi a se sci modul special fie-căruĭ gen de moralisare.

D-sa comunică congresuluĭ foile de observaţiunĭ ce trebuesc făcute şi modul cum trebue să se procedeze.

*

D. Dr. Struelens, medicul închisorilor din Bruxelles, face o comunicare asupra *etiologieĭ şi profilaxieĭ criminale.* D-sa arată că de la congresul din Anvers, din 1890 şi dupĕ principiile luĭ Roussel, s'a întemeiat în Belgia societăţĭ de protecţiune a copiilor martirĭ, lăsaţĭ în miserie, părăsiţĭ la voia întêmplăreĭ de către părinţiĭ lor. Aceste societăţĭ aŭ dat nisce resultate excelente în ceea ce privesce criminalitatea copiilor, care s'a împuţinat în mod simţitor.

D. Dr. Legrain arată că şi în Francia, de la 1889, graţie legeĭ luĭ Roussel, s'a înfiinţat asemenea societăţĭ private de patronagiŭ a copiilor vagabonḑĭ, care aduce fórte marĭ serviciĭ.

*

D. Cavaglieri, advocat din Roma, comunică un studiŭ făcut în colaborare cu d. F. Floriani, asupra criminalităţiĭ şi vagabondagiuluĭ.

Autoriĭ aŭ studiat cu ajutorul statisticeĭ următórele treĭ puncte:

a) Relaţiunile criminalităţeĭ în masă, cu vagabondagiul;

b) Vagabondagiul în biografia penală a recidiviştilor;

c) In clasificarea profesională a condamnaţilor.

In urma acestor diferite ordine de cercetărĭ, carĭ se

controléză şi se complectéză recipoc, d-lor aŭ ajuns la deducţiunile următóre:

a) Vagabondagiul este în relaţie cu suma totală a criminalităţeĭ;

b) Ḑisa relaţiune e maĭ strânsă cu micile delicte de cât cu crimele grave;

c) Acéstă relaţie apare şi maĭ strânsă cu crimele contra proprietăţeĭ şi póte, în unele casurĭ, contra ordineĭ publice şi a autorităţeĭ.

D. Dr. Rey, medicul asiluluĭ de alienaţĭ din Marsilia, relativ la acéstă comunicare, spune că consiliul general des Buches-du-Rhône, vĕḑênd asemenea că vagabondagiul este terenul de unde se recrutéză numeroşĭ criminalĭ, a hotărît, pentru a 'l combate, următorul midloc: comunele şi departamentele să găséscă de lucru tutulor vagabonḑilor de pe teritorul lor, adică să le găséscă mijlocul de traiŭ. Prin acésta mĕsură se cruţă societatea de numeróse crime, iar Statul e dispensat ca, după comiterea crimelor, să întreţie el pe aceştĭ vagabonḑĭ anĭ întregĭ prin penitenciare.

*

D. Cuenoud, fost director al poliţieĭ centrale din Génève, arată că de când s'a adus importantele ameliorărĭ cerute de sciinţa modernă în legislaţia penală a Elveţieĭ, şi de când maĭ cu sémă s'aŭ înfiinţat societăţile de patronagiŭ a liberaţilor din închisorĭ în Elveţia, criminalitatea a diminuat în mod simţitor. D-sa demonstră cu cifre extrase din statistica penitenciară a birouluĭ federal de statistică, că Elveţia, comparată astăḑĭ cu cele-alte State ale Europeĭ, ocupă o posiţiune cu totul privilegiată pe scara criminalităţiĭ. In cantonul Génève cu deosebire, delictele corecţionale aŭ descrescut uimitor.

*

Abatele *Maurice de Baets*, din Gand, presintă un ra-

port asupra *educaţiuneĭ fiilor de criminalĭ*, care în resumat conţine următórele:

Până în ḑiua în care şcóla nouă a *antropologieĭ criminale* n'a întreprins *ex-professo*, studiul negligiat al criminaluluĭ, nimenĭ nu se gândea că ereditatea este cel maĭ important factor al criminalităţeĭ. Astăḑĭ acest lucru nu maĭ e tăgăduit de nimenĭ.

Ereditatea însă nu este singura causă care imprimă copiluluĭ stigmatul uneĭ deplorabile asemĕnărĭ cu un tată saŭ cu o mumă criminală. Spiritul de imitaţie şi naturala docilitate faţă de aceĭ pe carĭ natura 'ĭ-a dat ca primiĭ educatorĭ, sunt causa că în inima copiluluĭ se imprimă profund şi sugestiv exemplele şi învĕţămintele primite. Când copilul se măresce, negligenţa şi incuria educatorilor fac ca germeniĭ rĕuluĭ să se desvolte şi, ceea ce este şi maĭ grav, ca nouĭ seminţe rele să se depună sistematic.

Acest concurs de influenţe vătĕmĕtóre fac, din copilul criminaluluĭ, maĭ tot-d'a-una tot un criminal.

Cu tóte acestea, fiul criminaluluĭ nu este un nenorocit predestinat fatal şi iremediabil pentru crimă. Sunt naturĭ la carĭ simţul moral şi inteligenţa sunt refractare orĭ-căreĭ acţiunĭ moralisătóre; acésta însă nu trebue să ne facă să considerăm ca perduţĭ pe toţĭ aceĭ ce aŭ eşit din părinţĭ criminalĭ.

Igiena şi morala pot lupta puternic contra celor maĭ mulţĭ din aceştĭ predispuşĭ şi se póte ajunge, prin o muncă bine condusă, la ridicarea morală a acestor copiĭ. Neapărat, pentru acésta va trebui alte mid̦lóce de educaţiune, de cât cele întrebuinţate faţă de indiviḑĭ normalĭ.

De aci ideea creăreĭ unor *asile speciale pentru fiĭ criminalilor*, unde ceĭ predispuşĭ ereditar la crime, să pótă primi o educaţiune specială.

De o-cam-dată abatele de Baets propune ca în aceste asile să se priméscă numaĭ *fii prisonierilor*, pentru ca aceştĭ adevĕraţĭ orfelinĭ să pótă găsi protecţiunea şi educaţiunea de care aŭ nevoe.

Asilele acestea să se creeze de inițiativa privată, încuragiată și susținută de Stat.

Să nu se priméscă în ele de cât aceĭ fiĭ de criminalĭ carĭ aŭ tara ereditară, carĭ sunt predispușĭ la crimă; ceĭ carĭ aŭ scăpat de influența eredităţeĭ nu trebue să fie pușĭ în aceste asile carĭ, orĭ ce s'ar face, pun o pată originală pe aceĭ carĭ trec prin ele. Pentru aceştia educaţiunea obicĭnuită e de ajuns; locul lor este în școlele saŭ orfelinatele comune.

Tara ereditară a fiilor de criminalĭ e complexă: sifilisul, alcoolismul, miseria fiisologică 'șĭ revendică câte o parte maĭ mult saŭ maĭ puţin mare.

Fii criminalilor moştenesc o iritabilitate exagerată a sistemuluĭ nervos periferic, o predisposiţie la impulsiune şi la formele discrete ale epilepsieĭ.

Prin urmare, igiena trebue să fie puternică în cura acestor ereditarĭ.

Viéța în aerul liber va favorisa schimburile nutritive; exerciţiul muscular împins până la obosélă va restabili echilibrul centrilor nervoşĭ şi aĭ motorilor muşcularĭ; va înfrâna maĭ cu sémă isbucnirea precoce a excitabilităţeĭ genesice, căcĭ la aceştĭ ereditarĭ ceea ce predomină este temperamentul erotic.

Alimentarea va trebui să rĕspundă unor indicaţiunĭ speciale, căcĭ numaĭ o hrănire bună dă celuleĭ o resistenţă vitală suficientă pentru ca să adórmă diatesa.

Copilul bine nutrit, bine întreţinut, făcênd raţionale exerciţiĭ muşculare, va deveni docil, va arăta zel și aptitudine pentru muncă. *Mens sana in corpore sano.*

Tratamentul moral, ca și cel fisic, va trebui să fie asemenea apropiat indivịdilor. In copii ceĭ maĭ degeneraţĭ se găsesc resorturĭ profunde și puternice pe carĭ trebue să scii să le punĭ în mişcare.

Raţiunea şi voinţa nu sunt mórte; trebue ca educatorul să găséscă mịdlocul de a le deştepta activitatea, de a le reda domnia. A sci să se domineze, să 'şĭ stăpânéscă impulsiunile, acésta este grandórea şi mândria omuluĭ. Acéstă grandóre şi acéstă mândrie trebue, cu

tóte silinţele posibile, să fie redate copilului predispus la rěŭ; nu e de ajuns pentru acésta să se atenueze impulsiunile, trebue să se desvolte forţa morală.

Trebue, de o parte, a regenera organismul, a 'ĭ da echilibrul care înlătură înclinările viciόse, iar pe de altă parte a atrage atenţiunea inteligenţeĭ asupra tutulor actelor, pentru a reînvia imperiul moral şi a 'l deştepta prin exercițiŭ.

Acésta trebue să fie idealul educaţiuneĭ corective al acestor nenorociţĭ, carĭ, lăsaţĭ la voia întêmplăreĭ, devin elemente periculόse pentru societate, pe când educaţĭ în asile speciale, pot deveni cetăţenĭ folositorĭ.

D. Dr. Mottet, membru al academieĭ de medicină din Paris, spune că cu greŭ se va putea realisa înfiinţarea acestor asile atât de imperios reclamate, dacă se va lăsa grija iniţiativeĭ private. D-sa susţine că asistenţa publică trebue să se însărcineze cu educaţiunea acestor copiĭ. In acelaşĭ timp d-sa preconiséză, pentru educaţiunea lor micile lucrărĭ manuale pentru carĭ eĭ manifestă o mare aptitudine.

*

D. Dr. Cesar Lombroso, presintând un raport asupra *tratamentuluĭ criminalilor*, arată că sunt criminalĭ născuţĭ carĭ resistă tutulor îngrijirilor, pentru carĭ orĭ-ce schimbare în mediul ambiant sunt zadarnice. Cu tóte acestea, pentru că maĭ toţĭ aceştia sunt epilepticĭ şi alcoolicĭ ereditarĭ, se póte încerca de a 'ĭ îngriji prin trepanaţia craniенă în epilepsia traumatică; prin tratamentul luĭ Flechsig, cocculus, cupru, beladonă, în epilepsiile învechite; prin sugestiunea hipnotică în prima copilărie; în cele-alte casurĭ căutând a canalisa înclinările criminale pe căĭ propriĭ acestor organisme.

Acestea însă sunt încercărĭ individuale. Numaĭ la *criminaloiḑĭ* se póte practica o cură pe o scară maĭ mare.

Unul din cele maĭ bune miḑlóce preventive pentru criminaliĭ-născuţĭ şi maĭ cu sémă pentru criminaloiḑĭ.

este, de sigur, ceea ce se numesce *nourrissonage moral*, adică educația începênd din primele lunĭ ale vieţeĭ, la ţéră, în ferme, în coloniĭ, în afară de posibilitatea asociaţiunilor criminale, înlesnirile de emigraţiune din ţěrile cu o populaţiune prea densă în ţěrile puţin populate, sechestrarea în case speciale a tinerilor criminalĭ carĭ persistă în relele lor inclinaţiunĭ, pentru a evita contactul acestor indivizĭ cu tinerii oneştĭ, lupta preventivă contra alcoolismuluĭ prin tóte mizlócele, prin asociaţiunĭ religióse şi politice, prin societăţĭ de temperanţă, prin ziare, prin broşurĭ, etc., totul asociat cu tratamentul medical.

In ceea ce privesce pedepsele, ele trebue să varieze dupe etate, sex şi felul criminalilor; avênd maĭ cu sémă în vedere despăgubirea victimelor şi ameliorarea criminalilor prin muncă; căcĭ închisorile, ast-fel cum există actualmente, costă pe ómeniĭ oneştĭ fără să amelioreze pe criminalĭ. Lucrările în mine, în coloniĭ, amendele, *probation system*, trebue să fie luate în consideraţie maĭ mult de cât închisórea, din care trebue să se excludă cu desěvîrşire criminaliĭ din pasiune şi criminaliĭ politicĭ, pentru carĭ exilul este deja prea mult.

D. Zakrewsky găsesce că d. Lombroso a voit să sacrifice logica ideilor sale umanitare. Din moment ce admite criminalul-născut, trebue să mérgă până la capět şi să 'l distrugă; apărarea socială cere acésta.

D. Lejeune, fost ministru de justiţie în Belgia, constată cu mulţumire că în aplicarea penalităţeĭ, d. Lombroso este de acord cu cele-alte şcolĭ. La ce servă, zice d-sa, aceste discuţiunĭ sterile asupra principiilor carĭ ne divid. Să lucrăm cu toţiĭ la punerea în practică a reformelor ce nasc din Antropologia criminală. Acesta e singurul punct de înţelegere şi de conciliare.

*

Un important raport asupra *aplicaţiunilor legale ale Antropologieĭ criminale* a fost presintat congresuluĭ de

d. *Isidore Maus*, doctor în drept şi filosofie, şef de biuroŭ la ministerul de justiţie din Bruxelles:

Cunóscerea de către tribunale a personalităţeĭ prevenituluĭ, este basa aplicaţiunilor practice ale antropologieĭ criminale. Prin urmare, o anchetă asupra personalităţeĭ delicuentuluĭ este indispensabilă pentru a lumina represiunea.

Pentru acésta, judecătorul de instrucţie va trebui ca o-dată cu ancheta obiectivă, căutând reconstituirea faptuluĭ material şi adunând probele, să 'şĭ dea silinţa să cerceteze şi personalitatea morală şi socială a inculpatuluĭ, *mediul* luĭ, antecedentele sale.

Trebue să dea o importanţă specială deselor schimbărĭ de reşedinţă. Cazierul judiciar trebue să 'i procure nu numaĭ menţionarea pur şi simplu a pedepselor ce a maĭ suferit, ci un resumat al faptelor prevenţiuneĭ. Judecătorul de instrucţie va trebui asemenea să céră dosarul urmăririlor anterióre făcute în sarcina inculpatuluĭ. De aci se va putea informa de activitatea delictuósă a inculpatuluĭ şi va cunósce anchetele la care ea a dat deja loc.

Ancheta subiectivă se va face nu numaĭ asupra actuluĭ isolat care constitue delictul, dar şi asupra activităţeĭ delicuentuluĭ. Ea va avea drept scop studiarea personalităţeĭ sale morale şi intelectuale, pentru a putea ast-fel înţelege delicuenţa sa.

In aceste condiţiunĭ va fi imposibil ca inculpatul să fie anormal, fără ca activitatea luĭ întrégă să nu conţie urme revelatóre, va fi imposibil, dacă causa delictuluĭ sĕŭ derivă dintr'un factor special, ca presenţa acestuĭ factor să nu se observe.

La cel maĭ mic indiciu, judecătorul de instrucţie va face apel la medicul alienist, care va fi tot-d'a-una la disposiţia sa, şi 'l va consulta asupra oportunităţeĭ uneĭ examinărĭ medicale.

Intr'o organisare represivă, conform datelor antropologieĭ criminale, magistratul instructor va trebui să

fie un *specialist*, care să aibe practica acestor cercetărĭ şi să fie preparat prin seriόse studiĭ de psichiatrie.

Expertisa medicală va trebui să pότă fi cerută, în timpul instrucţiuneĭ, şi de către advocatul prevenituluĭ, care va trebui să aibă drept să asiste la anchetă.

Judecătorul de instrucţie, asistat de medic, va putea procede şi la o anchetă asupra eredităţeĭ inculpatuluĭ, când va crede necesar.

Neapărat că o anchetă asupra personalităţeĭ va îngreuna fórte mult sarcina judecătorilor de instrucţie; va trebui însă ca numĕrul lor să fie mărit. Nu consideraţiunĭ de asemenea natură ar trebui să împedice realisarea unor asemenea mĕsurĭ necesare eficacităţeĭ represiuneĭ. De alt-fel ancheta subiectivă se va face în acelaşĭ timp cu ancheta obiectivă şi ea va fi uşurată şi prin acéstă circumstanţă că *recidiva* se concentréză în anume clase şi în anume familiĭ.

Ancheta va fi mult maĭ complicată în ceea ce privesce adulţiĭ, de cât când va fi vorba de copiĭ. In acest din urmă cas, totul se învêrtesce asupra unuĭ punct esenţial: *educaţiunea*. Pentru adulţĭ, din contră, tóte situaţiunile, tóte evenimentele vieţeĭ, toţĭ factoriĭ socialĭ pot avea partea lor de influenţă. Evident nu vor interveni toţĭ în fie-care cas, dar uniĭ într'o speţă, alţiĭ în alta. Câmpul de exploraţie este dar maĭ vast şi elementele ancheteĭ maĭ variate. In fapt însă, ele se înlănţuesc şi conduc unele la altele.

Ancheta asupra adultuluĭ va fi de asemenea maĭ dificilă pentru că advocatul nu va da acelaşĭ concurs.

Pentru copii traduşĭ în justiţie e maĭ puţin vorba de condamnare şi de pedépsă de cât de mĕsurĭ de educaţie şi de protecţie. Advocatul în acest cas nu este atât un apĕrător al culpabiluluĭ, cât un om de bine care caută a scăpa o fiinţă slabă. Pentru acésta el se inspiră de adevĕratul interes al copiluluĭ, care se confundă aci cu interesul social. De aceea el va fi favorabil orĭ-căreĭ mĕsurĭ de instrucţie şi va procede el însuşĭ la o anchetă.

La adulţĭ din contră, nu maĭ este vorba de protecţie

ci de pedépsă. Advocatul este aci un *apĕrător* contra acţiuneĭ ministeruluĭ public care representă societatea, şi, prin urmare, are tot interesul de a împedica mersul instrucţieĭ.

Dar oare, dacă advocatul nu ar putea lua parte la instrucţie, nu va fi de temut că judecătorul de instrucţie se va mărgini a centralisa informaţiile, lăsând tótă grija de a aduna materialul, ancheteĭ poliţienescĭ ? Acéstă muncă atât de delicată, de care depinde succesul ancheteĭ, va cădea atuncĭ în sarcina personaluluĭ inferior poliţienesc.

In asemenea condiţiunĭ ancheta nu va avea nicĭ un caracter serios. Ar fi imposibil judecătoruluĭ să capete o cunoscinţă reală a delicuentuluĭ şi a mediuluĭ sĕŭ şi să dirigă instrucţiunea în cunoscinţă de causă.

Din causa importanţeĭ sale capitale, atât din punctul de vedere individual cât şi din punctul de vedere social, din causa caracteruluĭ prea delicat al informaţiilor de adunat, în sfêrşit din punctul de vedere al garanţiilor libertăţeĭ individuale, e absolut necesar ca ancheta să fie făcută de magistrat şi ca acesta să nu lucreze de cât dupe cunoscinţele sale personale.

Pentru a se realisa acéstă misiune a judecătoruluĭ de instrucţie, trebue *descentralisarea justiţieĭ*, înmulţirea judecătorilor localĭ, restrângerea întindereĭ resortuluĭ lor, mărirea cât maĭ mult posibil a competinţeĭ lor şi să se facă aşa ca eĭ să găséscă în posiţiunea lor avantagiĭ suficiente pentru a 'şĭ face tótă cariera pe loc şi pentru a ajunge ast-fel să cunóscă din ce în ce maĭ bine pe justiţiabiliĭ lor.

Ancheta asupra personalităţeĭ morale şi sociale a inculpatuluĭ, asupra antecedentelor sale, asupra mediuluĭ sĕŭ, complectată la nevoe, de un examen medical şi de cercetărĭ asupra eredităţeĭ, în sfêrşit şi maĭ cu sémă descentralisarea justiţieĭ, acestea sunt, ḑice d. Maus, mĕsurile carĭ ni se par, din punct de vedere practic, cele maĭ utile pentru a lumina judecătorul asupra stăreĭ inculpa-

tuluĭ şi pentru a prepara ast-fel o represiune subiectivă, adică maĭ justă şi maĭ eficace.

Dar pentru ca acéstă represiune subiectivă să fie *realisată*, încă o condiţiune maĭ e necesară, adaugă d. Maus.

Când tribunalele vor fi convinse de necesitatea de a judeca *omul*, în loc de a judeca »delictul«, când vor fi puse în situaţie de a cunósce şi de a înţelege personalitatea delicuenţilor prin miḑlócele indicate până aci, va maĭ trebui încă ca ele să găséscă în legislaţia represivă mĕsurĭ apropiate pentru starea fie-căruĭ delicuent.

Regimul pedepselor va trebui şi el asemenea să fie reformat în sensul uneĭ represiunĭ maĭ puţin abstracte, maĭ personale, maĭ umane.

Congresul împărtăşesce în general părerile emise de d. Isidor Maus. Cestiunea descentralisăreĭ justiţieĭ a fost discutată de d. Van Hamel. »Ea este posibilă, a ḑis d-sa, la ţéră, dar impracticabilă în oraşe«. D. Groot, din Gand, îĭ rĕspunde că acéstă reformă se póte îndeplini pretutindenĭ, prin înfiinţarea *substituţilor cantonalĭ*, pe carĭ d. Lejeune voiesce să 'ĭ creeze în Belgia.

*

Tot asupra *aplicaţiunilor antropologieĭ criminale*, d. *Fernand Thiry*, profesor de drept penal la Universitatea din Liége, presintă duoĕ rapórte. In cel d'ântêiŭ susţine cercetarea antropologică a delicuenţilor ca singurul mijloc de a se descoperi causele criminalităţeĭ, precum şi miḑlócele de a o distruge.

In al duoilea raport, d. Thiry, arată că de câte orĭ se va constata la un prisonier obsesiunĭ morbide, executarea pedepseĭ în închisóre celulară de ḑi şi nópte trebue înlocuită prin închisórea în comun în timpul ḑileĭ şi separaţia în timpul nopţeĭ. O închisóre specială nu trebue făcută în penitenciare pentru acesţĭ deţinuţĭ. Munca în comun ce le va fi impusă s'o facă în aer liber, lucru mult maĭ propriŭ pentru a le linisci creerul de cât munca între patru ziḑurĭ. Mediciĭ, saŭ comitetele de patronagiŭ pe unde sunt, trebue să aibă grije ca să

studieze deţinuţiĭ din punctul de vedere al acestor obsesiunĭ, ast-fel ca nicĭ unul din ceĭ ce sunt victime acestor obsesiunĭ să nu rĕmână necunoscut; orĭ de câte orĭ se va bănui existenţa unor asemenea prisonierĭ, se va preveni administraţia închisorilor, care va face, fără întârḑiare, ca să se procédă la o examinare patologică, destinată să constate în mod sigur starea individuluĭ.

*

D. Dr. *Mullarewski*, directorul institutuluĭ medico-patologic din St. Petersburg, într'un raport asupra *miḑlócelor de a preveni evoluţia criminalităţeĭ*, susţine că unicul miḑloc de a regenera copii predispuşĭ la degenerescenţă, este înfiinţarea de institute medico-pedagogice şi de coloniĭ şcolare agricole. Pentru a recruta însă personalul pedagogic indispensabil coloniilor şcolare şi institutelor medico-pedagogice trebue să se înfiinţeze o catedră de pedagogie şi antropologie pedagogică.

*

D. *Alimena*, profesor la Universitatea din Neapole, arătând în raportul sĕŭ influenţa mediuluĭ domestic asupra provocăreĭ inclinaţiunilor criminale, sfătuesce ca copii să fie sustraşĭ pe cât posibil din mediurile lor conrupte, pentru a fi trămişĭ în mediĭ sănĕtóse şi oneste.

*

In ultima şedinţă a congresuluĭ, o interesantă discuţiune s'a deschis asupra raportuluĭ d-luĭ *Arthur Griffiths*, major-inspector al închisorilor din Londra, prin care d-sa susţine, ca tratament al recidiveĭ, condamnările nedeterminate.

D. *Van Hamel* arată că cestiunea sentinţeĭ nedeterminate este prima cestiune practică ce a eşit din cercetările antropologice. D-sa la congresul din Bruxelles a presintat un raport asupra acesteĭ cestiunĭ şi a publicat numeróse articole. Care e principiul acesteĭ sen-

țințe ? A nu fixa perióda de încetare a pedepseĭ ce se dă recidiviştilor carĭ aŭ arătat prin modul lor de viéță că ar fi periculoşĭ.

S'a făcut acestuĭ sistem duoĕ obiecțiunĭ greŭ de resolvat:

1) Sentința nedeterminată atacă libertatea individuală, căcĭ cine se va însărcina cu aplicarea sentințeĭ ?

2) E un sistem de tortură morală pentru condamnațĭ. A intra în închisóre fără să scie când vor eşi, este a le lua o mare consolație.

D. *Enrico Ferri* recunósce de asemenea că cestiunea este de o importanță fundamentală. D-sa însă întrébă:

Cine va hotărî, prin revisuirĭ periodice, momentul în care condamnatul va trebui să iasă din închisóre ?

Cu un cod rĕŭ şi cu bunĭ judecătorĭ se póte face totul, dar tóte modificările teoretice nu însamnă nimic dacă judecătorul nu este instruit. Inainte de a schimba dreptul trebue să se schimbe educațiunea judecătorilor. Judecătorul civil nu trebue să aibă aceeaşĭ instrucție ca judecătorul criminal. Judecătorul criminal al viitoruluĭ nu va trebui să facă alt-ceva de cât să stabiléscă culpabilitatea individuluĭ. El nu va avea să dozeze pedépsa. Va clasa pe urmă criminaliĭ în categoriĭ, dupe resultatele instrucțiuneĭ, şi 'ĭ va trămite la colonia agricolă, fie-care în grupul care 'ĭ convine.

Iată primul triagiŭ. Va trebui atuncĭ comisiunĭ speciale pentru a revisui sentințele nedeterminate şi aceste comisiunĭ vor trebui să fie compuse din tot felul de elemente, psichiatriĭ, juriştĭ, etc. Acéstă comisiune va ține şedințe publice.

D. Gautier, profesor la Universitatea din Geneva, nu voesce să urmeze pe d. Ferri în lumea ideală pe care a descris'o. In Elveția se aplică sistemul sentințeĭ nedeterminate şi oratorul a putut judeca tóte dificultățile carĭ se ivesc când se caută a se pune în practică aceste frumóse teoriĭ. Nu e vorba aci de a se sci cine-va judeca, dar cum vor judeca. De o parte avem psicologul de bună credință, de altă parte recidivistul şiret care

n'are de cât o ideie: de a eşi din închisóre prin tóte mijlócele posibile. Pentru acésta el va ajunge prin conduita sa prefăcută să fie bine vĕḑut de gardienĭ.

Pe urmă, de unde comisiunile de revisie îşĭ vor lua informaţiĭ pentru a se pronunţa asupra casuluĭ unuĭ condamnat? De la directoriĭ închisorilor şi de la ceĭ-alţĭ subalternĭ,—ast-fel vom vedea reînouindu-se, sub o altă formă, tóte viciile sistemuluĭ actual.

Pentru d-sa, sentinţa nedeterminată este cu desĕvîrşire rea cât timp s'ar aplica anarchiştilor şi recidiviştilor. Este bună pentru copii, pentru condamnaţiĭ bolnavĭ, pentru beţivĭ şi în aceste din urmă casurĭ medicul va stabili un criteriŭ positiv. Numaĭ pentru aceste categoriĭ codul elveţian a stabilit aplicarea sentinţeĭ nedeterminate.

D. *Dr. Rivière* din Paris, întrébă pe d. Ferri în ce mod judecătorul va stabili categoriile de criminalĭ de carĭ a vorbit. Numĕrul criminalilor dintr'un departament fiind relativ restrîns, dacă s'ar stabili printre eĭ un óre-care numĕr de categoriĭ, se va ajunge îndată la regimul celular, de care se ḑice mult rĕŭ pentru că nu se cunósce în de-ajuns.

D. *Lombroso* ḑice că comisiunea nu trebue să se formeze de cât din personalul penitenciarelor, directorul, preotul şi medicul, iar visitarea şi revisuirea trebue să se facă de medicĭ criminaliştĭ şi ast-fel dificultatea e aprópe resolvată.

D. Ferri închide discuţia, declarând că d-sa nu e partizanul sentinţeĭ nedeterminate în sistemul judiciar actual. Nu trebue să se grefeze o instituţie de progres ca sentinţa nedeterminată pe un regim vechiŭ care nu o póte suporta.

*

Acestea sunt, d-le ministru, lucrările cele maĭ importante cu carĭ s'a ocupat în acest an Congresul de antropologie ţinut la Geneva de la 24—29 August s. n. a. c., şi care s'a închis cu următórele cuvinte, pe carĭ

le reţin din discursul de închidere al savantului preşedinte d. dr. Ladame:

»Opera care a fost îndeplinită de la primul congres din Roma este considerabilă; mişcarea care a eşit din impulsiunea energică dată de Lombroso, ia din ceiîn ce un mers accelerat. Fie-care ţéră intră în acéstă mşcare la rêndul eĭ, şi nimenĭ şi nimic nu o va maĭ opri, până în momentul când vom putea ḑice: »Vechea ordine de lucrurĭ este rĕsturnată, timpurile se schimbă şi o viéţă nouă renasce pe ruine«.

In adevĕr, d-le ministru, pretutindenĭ în ţĕrile civilisate se lucréză cu multă ardóre pentru a se ajunge să se găséscă adevĕratele cause şi remediile cele maĭ eficace ale acestuĭ flagel, criminalitatea, care ia din ce în ce proporţiunĭ maĭ îngrijitóre, făcênd ḑecimĭ de miĭ de victime pe fie-care an.

România nu va lipsi, de sigur, să aducă tributul eĭ de muncă şi de studiĭ pe acest noŭ teren al criminologieĭ, şi aşĭ fi fericit dacă micile mele dărĭ de sémă ar contribui să îndemne, în acéstă direcţie, spiritele luminate, cu carĭ ne mândrim, din baroŭ, din magistratură şi din corpul medical.

Bine-voiţĭ, vĕ rog, Domnule Ministru, a primi stima şi consideraţiunea ce v'o conserv.

Doctoru Minovicĭ.

